অধ্যায় ১২ ঃ সাম্প্রতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্য ঃ প্ৰথম পৰ্ব (১৯৭০-১৯৯০)-২

অধ্যায় গাঁথনি

১২.১ উদ্দেশ্য
১২.২ পৰিচয়
১২.৩ সাম্প্রতিক যুগৰ (১৯৭০-১৯৯০) সাহিত্যিকসকল
১২.৪ অধ্যায়টিৰ পৰা আমি কি শিকিলোঁ
১২.৫ অধিক জানিবলৈ
১২.৬ অগ্রগতিৰ খতিয়ান (কৱল ৰূপৰেখা)
১২.৭ আৰ্হি প্ৰশ্ন

১২.১ উদ্দেশ্য

এই অধ্যায়টি অধ্যয়ন কৰি আপুনি—

- অসমীয়া সাহিত্যৰ সাম্প্রতিক যুগটোত ৰচিত হোৱা সাহিত্যৰ বিভিন্ন দিশত অহা পৰিৱৰ্তনসমূহ আৰু সাহিত্যৰ বিভিন্ন ধাৰাসমূহৰ স্পষ্ট ধাৰণা লাভ কৰিব পাৰিব
- প্ৰাচ্য-পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ বিবিধ ধাৰাসমূহে অসমীয়া সাহিত্যৰ সৃষ্টিত কেনে ধৰণৰ অনুপ্ৰেৰণা যোগাইছে, তাৰ লগে লগে সাহিত্যৰ ভাব-বিষয়বস্তু আদিৰ ক্ষেত্ৰত কেনে ধৰণৰ আদান-প্ৰদান আৰু বিনিময় হৈছে, সেই সম্পৰ্কে আলোচনা কৰিব পাৰিব
- ভাৰতীয় সাহিত্যৰ পৰিপুষ্টি আৰু বিকাশত অসমীয়া সাহিত্যৰ অৰিহণা সম্পৰ্কে জানিব পাৰিব
- সাম্প্রতিক অসমীয়া সাহিত্যৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক আৰু বৌদ্ধিক পটভূমি বিচাৰ কৰা আৰু সাহিত্যৰ নিৰ্মাণত এনে পটভূমিৰ গুৰুত্ব সম্পৰ্কে ধাৰণা লাভ কৰিব
- সাম্প্রতিক দেশৰ আৰ্থ-সামাজিক, সাংস্কৃতিক বিকাশৰ লগে লগে সাহিত্যই কেনেদৰে দেশৰ ইতিহাস সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ প্ৰতি স্বকীয় দায়বদ্ধতা বজাই ৰাখি সমাজ পৰিৱৰ্তনত উল্লেখনীয় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে সেই সম্পৰ্কে ব্যাখ্যা আগবঢ়াব পাৰিব।

১২.২ পৰিচয়

এই অধ্যায়টোত আপুনি সাম্প্রতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যলৈ (১৯৭০-১৯৯০) অৰিহণা যোগোৱা সাহিত্যিকসকলৰ কৃতিসমূহৰ পৰিচয় লাভ কৰিব।

সাহিত্যৰ ইতিহাসকাৰসকলে বিশেষকৈ, মহেশ্বৰ নেওগ আৰু সত্যেন্দ্রনাথ শর্মাই সাহিত্যৰ ইতিহাস প্ৰণয়নত সত্তৰৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী কালৰ সৃষ্টি ৰাজিক বুজাবৰ কাৰণে সাম্প্রতিক অভিধাটো

ব্যৱহাৰ কৰিছে। তেওঁলোকে এই কালছোৱাত সাহিত্য জগতলৈ অহা কেতবোৰ লক্ষণ আৰু বৈশিষ্ট্যৰ কথা উল্লেখ কৰাৰ লগে লগে এই সম্পৰ্কত স্বকীয় অভিমত দাঙি ধৰিছে।

মন কৰিবলগীয়া যে সাহিত্যৰ ইতিহাস কেৱল গ্ৰন্থ আৰু গ্ৰন্থকাৰৰ ইতিহাস নহয়। গ্ৰন্থৰ আঁৰত থকা গ্ৰন্থকাৰ আৰু গ্ৰন্থকাৰৰ আঁৰত থকা সমাজখনৰ সামাজিক, ধৰ্মীয়, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক ইত্যাদি বিভিন্ন দিশৰ বিষয়ে তথ্যপূৰ্ণ আলোচনাৰ যোগেদিহে কোনো এটা যুগৰ সাহিত্যৰ পটভূমি নিৰ্মাণ কৰাটো সম্ভৱ। সাহিত্যৰ বিভিন্ন ধাৰাসমূহ স্পষ্ট কৰিবৰ কাৰণে সমসাময়িক সমাজৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক দিশৰ জ্ঞান অপৰিহাৰ্য। মাধ্যম আন্দোলন, ছবছৰীয়া অসম আন্দোলন, বড়ো আন্দোলন প্ৰভৃতিয়ে অসমৰ আৰ্থ-সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক দিশলৈ কেনে ধৰণৰ পৰিৱৰ্তন কঢ়িয়াই আনিলে, তাৰ প্ৰতিফলন অসমীয়া সাহিত্যত কেনেদৰে ঘটিছে, সেইবোৰ বিস্তৃতভাৱে আলোচনা কৰাৰো প্ৰয়োজন আছে। এই কালছোৱাত কবিতা, চুটিগল্প, নাটক, উপন্যাস, সমালোচনা প্ৰভৃতি বিভিন্ন দিশত অসমীয়া সাহিত্যই যথেষ্ট পৰিমাণে বিকাশ লাভ কৰিছে। পৰ্যাপ্ত তথ্যৰ অভাৱত এই সময়ছোৱাৰ সাহিত্যৰ গতি-প্ৰকৃতি সম্পৰ্কে আলোচনা কৰাৰ বাবে কিছু অসুবিধা নোহোৱাও নহয়। পৰ্যাপ্ত আৰু নিৰ্ভৰযোগ্য তথ্যৰ অভাৱত বহুতো কথা চৰ্বিতচৰ্বণ হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে। সেয়ে সীমিত পৰিসৰৰ ভিতৰত আলোচনা দাঙি ধৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

১২.৩ সাম্প্রতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ সাহিত্যিকসকল

সাম্প্রতিক যুগত অসমীয়া সাহিত্যই বিভিন্ন শাখা-প্ৰশাখাত বিভক্ত হৈ পত্ৰ-পুষ্পেৰে সুশোভিত ৰূপত অসমীয়া সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰিছে। আলোচনাৰ সুবিধাৰ কাৰণে সেয়ে আমি কবিতা, চুটিগল্প, উপন্যাস, নাটক, সমালোচনা ইত্যাদি বিভিন্ন ভাগত বিভক্ত কৰি সাহিত্যিক সকলৰ চমু পৰিচিত দাঙি ধৰিবৰ প্ৰয়াস কৰিলোঁ। বাহুল্যৰ ভয়ত 'হাতী মাৰি ভুৰুকাত ভৰোৱাৰ' নীতি অনুসৰণ কৰা হৈছে। সেয়ে নিৰ্বাচিত আৰু প্ৰতিনিধিত্বমূলক লোকসকলৰ কৃতিৰ বিষয়েহে ইয়াত প্ৰধানকৈ ঠাই পাব বুলি স্পষ্ট কৰি দিয়া হৈছে। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয়, যে আলোচনাৰ অন্তৰ্গত নোহোৱা সাহিত্যিকসকল সাহিত্যৰ ইতিহাসৰ দিশৰ পৰা গুৰুত্বপূৰ্ণ নহয়; প্ৰণালীবদ্ধ আলোচনা আৰু সীমিত পৰিসৰৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিছে তেনে কৰা হৈছে। দ্বিতীয় কথা, একেজন লেখকেই কেতিয়াবা কবি, গল্পকাৰ, নাট্যকাৰ বা ঔপন্যাসিক ৰূপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিব পাৰে। কিন্তু, তেওঁলোকৰ সামগ্ৰিক কৃতিৰ কথালৈ গ'লে খেলিমেলি হ'ব পাৰে বুলিয়েই প্ৰণালীবদ্ধ আলোচনাৰ স্বাৰ্থত একো একোটা সাহিত্যৰ বিধা (Genere)ৰ আধাৰত আলোচনাৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল।

- **সাম্প্রতিক কালৰ অসমীয়া কবিসকল ঃ** সত্তৰ আৰু আশীৰ দশকত আত্মপ্ৰকাশ কৰা কবিসকলৰ মাজত নতুন সমাজ এখন গঠন কৰাৰ প্ৰৱণতা দেখা যায়। সেই কাৰণেই তেওঁলোকে শোষণৰ বিৰুদ্ধে সংগ্ৰাম অব্যাহত ৰাখিব খোজে। মননশীলতা অথবা ইন্দ্ৰিয়গ্ৰাহ্য অভিজ্ঞতাক অনুভূতিময় ভাষাত দাঙি ধৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা কৰা কবিৰ সংখ্যা

তুলনামূলকভাৱে সীমিত। সমীৰ তাঁতী, সনন্ত তাঁতী, জ্ঞান পূজাৰী, আব্দুল হালিম, চিৰঞ্জীৱ জৈন, নৱেন তালুকদাৰ, কৌস্তুভমণি শইকীয়া, ৰাজীৱ বৰুৱা, ৰাজীৱ ফুকন, বিপুলজ্যোতি শইকীয়া, নীলিম কুমাৰ, অনুপমা বসুমতাৰী, কৰবী ডেকা হাজৰিকা, লীনা ডেকা, অৰ্চনা পূজাৰী, অনুপম কুমাৰ, সৌৰভ শইকীয়া আদিৰ নাম এই ক্ষেত্ৰত উল্লেখযোগ্য।

- **সমীৰ তাঁতী ঃ** সাম্প্রতিক অসমীয়া কবিসকলৰ ভিতৰত স্বকীয় শৈলী আৰু প্ৰকাশভঙ্গীৰ জৰিয়তে কবিতা ৰচনা কৰি জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰা এগৰাকী জনপ্ৰিয় কবি হৈছে সমীৰ তাঁতী। ইতিমধ্যে তেওঁ কেইবাখনো কাব্যগ্ৰন্থ ৰচনা কৰি অসমীয়া সাহিত্যত এখনি নিগাজী স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁৰ কাব্যসমূহৰ ভিতৰত *যুদ্ধভূমিৰ কবিতা*, *কাফ্ৰি কবিতা* (নিগ্ৰো লোক কবিতা অনুবাদ), *শোকাকুল উপত্যকা*, *সেউজীয়া উৎসৱ*, *অত্যাচাৰৰ টোকাবহী*, *বিষয় দুৰ্ভিক্ষ*, *শুনিছানে সেই মাত*, *কদম ফুলা ৰাতি*, *বিষাদ সঙ্গীত* আদি অন্যতম। নীলমণি ফুকনৰ দৰে মননশীল আধুনিকতাৰ দিশটোৱে তেওঁৰ কবিতাত প্ৰকাশ লাভ কৰিছে। সৰ্বহাৰাৰ দুখ-যন্ত্ৰণাই তেওঁৰ কবি হৃদয়ত সৃষ্টি কৰা অন্তহীন দুখৰ চকুলোৱে সিক্ত হৈ নিয়ৰসিক্ত শেৱালীৰ দৰে তেওঁৰ কবিতাই সৌৰভ বিলাবলৈ সক্ষম হৈছে। আনকি দুপৰীয়া বাঁহী বজোৱা গৰখীয়া ল'ৰা আৰু ঘাটৰ সিপাৰৰ সম্বলহীন মাউৰা ছোৱালীজনীৰ কথাও কবিয়ে পাহৰা নাই, আধুনিক কবিতাৰ বিশিষ্ট লক্ষণ নিঃসঙ্গ-চেতনাই তেওঁৰ ভালেমান কবিতাত ভূমুকি মাৰিছে।
- **ৰবীন্দ্ৰ বৰা ঃ** সত্তৰৰ দশকত কবি ৰূপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা ৰবীন্দ্ৰ বৰাই ১৯৮৮ চনত অসম কবি সমাজৰ সভাপতি পদ গ্ৰহণ কৰে। ১৯৯৬ চনত 'অসম সাহিত্য সভা'ৰ বোকাখাত অধিৱেশনৰ কবি সম্মিলনতো তেওঁ সভাপতিত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ প্ৰকাশিত কাব্য সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *দীৰ্ঘদিনৰ প্ৰস্তুতিৰে* (১৯৮০), *নিৰ্বাসিত সময়* (১৯৮৫), *শইচৰ মানুহ* (১৯৯০), *উত্তৰ প্ৰজন্ম* (১৯৯৩), *ৰাতি ভাঙি আহে* (১৯৯৬) আৰু *সাহচৰ্য্য* (২০০০)। তেওঁৰ কবিতাৰ বুদ্ধিনিষ্ঠতাৰ পৰিচয় স্পষ্ট।
- **ৰবীন্দ্ৰ সৰকাৰ ঃ** প্ৰগতিশিল কবি, নিবন্ধকাৰ আৰু সমালোচক ৰবীন্দ্ৰ সৰকাৰে কেইবাখনো কাব্যগ্ৰন্থ ৰচনাৰে অসমীয়া সাহিত্যৰ সমৃদ্ধি সাধন কৰিছে। তেওঁৰ কাব্যগ্ৰন্থসমূহ হ'ল— *শান্তি কল্যাণ কবিতা* (১৯৮৮), *নিজানত ৰাতিৰ শব্দ* (১৯৯০), *কালান্তৰৰ কবিতা* (১৯৮২), *সত্তৰৰ পদাতিক* (১৯৯০), *তুমি মোক স্পৰ্শ কৰা* (১৯৮৭)। তেওঁ *ধূলিয়ৰি ভৰিব খোজৰ* বাবে 'সাহিত্য অকাডেমি বঁটা' লাভ কৰে।
- **সনন্ত তাঁতী ঃ** এই কালছোৱাৰ আন এগৰাকী জনপ্ৰিয় আৰু প্ৰতিষ্ঠিত কবি হ'ল সনন্ত তাঁতী। তেওঁ স্বকীয় কথনশৈলীৰ যোগেদি কাব্য ৰচনা কৰি পাঠকৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁৰ প্ৰকাশিত কাব্যগ্ৰন্থখমূহ হ'ল— *উজ্জ্বল*

নক্ষত্ৰৰ সন্ধানত, মই মানুহৰ অমল উৎসৱ, নিজৰ বিৰুদ্ধে শেষ প্ৰস্তাৱ, শব্দত আৰু শব্দহীনতাত, মৃত্যুৰ আগৰ ষ্টপেজত, টোপনিতো কেতিয়াবা বাৰিষা আহে, ধোঁৱা ছাই সপোন, জীৰ্ণ বসন্তৰ সৌৰভ ইত্যাদি। সমকালীন সাহিত্যত পৰিৱৰ্তিত সমাজ জীৱনৰ স্বৰূপ চিত্ৰিত হৈছে সনন্ত তাঁতীৰ কবিতাত। নগৰীয়া জীৱনৰ কলুষ কালিমা আৰু তাৰ বিপৰীতে গ্ৰাম্য জীৱনৰ সৰলতাৰ প্ৰতি কবিসকলে সমকালীনভাৱে আকৃষ্ট হ'লেও জোনাকী সভ্যতাই বৰ্তমান গ্ৰাম্য জীৱনতো কালিমা নসনাকৈ থকা নাই। তাঁতীৰ কবিতাত সামাজিক বৈষম্যৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদী সুৰ স্পষ্ট। তেওঁৰ কবিতাত স্বপ্ন, বিক্ষোভ, আৰু প্ৰতিবাদী লক্ষণ বিদ্যমান। সনন্ত তাঁতী সমাজ সচেতন কবি। সমাজ জীৱনত দেখা দিয়া মানৱীয় প্ৰমূল্যৰ অপমৃত্যু আৰু সামাজিক ব্যভিচাৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰি তেওঁৰ কবিমন বিদ্ৰোহী হৈ উঠে।

- **চিৰঞ্জীৱ জৈন ঃ** আধুনিক অসমীয়া কবিতালৈ বিশিষ্ট বৰঙণি যোগাওঁতাসকলৰ ভিতৰত চিৰঞ্জীৱ জৈন অন্যতম। *কুৱঁলী বৰফৰ নদীত* তেওঁৰ কেইবাটাও কবিতা সঙ্কলিত হৈছে। প্ৰতীক আৰু চিত্ৰকল্পৰ কৌশলী প্ৰয়োগত কবি সিদ্ধহস্ত। জাপানী কবিতাৰ আৰ্হি অনুসৰণ কৰি তেওঁ ভালেমান মনোৰম কবিতাৰ সৃষ্টি কৰিছে। আত্মিক বিষাদ আৰু নিঃসঙ্গ চেতনা তেওঁৰ কবিতাৰ মনকৰিবলগীয়া বৈশিষ্ট্য।
- **জ্ঞান পূজাৰী ঃ** নীলমণি ফুকন আৰু হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য্যই কাটি থৈ যোৱা বাটেদি অগ্ৰসৰ নহৈ জ্ঞান পূজাৰীয়ে সাম্প্ৰতিক অসমীয়া কবিতাত সম্পূৰ্ণ এটি নতুন অধ্যায়ৰ সূচনা কৰে। ৰুক্ষ, অসহনীয়, বাস্তৱতাৰ প্ৰকাশেই জ্ঞান পূজাৰীৰ প্ৰায় ভাগ কবিতাৰ কেন্দ্ৰিয় মটিফ। সত্তৰৰ দশকৰ আৰম্ভণিতে কবি হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰা পূজাৰীৰ কবিতাত সমকালীন চেতনাৰ প্ৰভাৱ অতি স্পষ্ট। তেওঁৰ কবিতাত বাস্তৱতাৰ প্ৰতিফলন অতি স্বতঃস্ফূৰ্ত। তেওঁৰ কবিতাত সচৰাচৰ দেখা নোপোৱা কেতবোৰ চিত্ৰকল্পই প্ৰকাশ লাভ কৰিছে। তেওঁৰ কবিতাৰ উৎসাহজনক দিশটো হৈছে কবিৰ ভাৱনাই আমাক এখন ক্ষয়িষ্ণু পৃথিৱীত জীয়াই থাকিবলৈ আশ্বস্ত কৰে। *মেঘামালাৰ ভ্ৰমণত* কবিৰ কণ্ঠস্বৰে এটা সুকীয়া মাত্ৰা লাভ কৰিছে। এই গ্ৰন্থৰ অন্তৰ্গত কবিতাবোৰত কাহিনীৰ দৰে বিৱৰণ সন্নিৱিষ্ট হৈছে। *কথামালিতাৰ গন্ধত* কবিয়ে অসমৰ লোকজীৱন আৰু লোক-সংস্কৃতিৰ অনুসৰণত কেইবাটাও আকৰ্ষণীয় কবিতা ৰচনা কৰিছে। *মেঘমালাৰ ভ্ৰমণ* নিঃসন্দেহে পূজাৰীৰ এটি সৰ্বোৎকৃষ্ট কাব্য সঙ্কলন। সামাজিক সত্য উন্মোচনৰ বিনম্ৰ প্ৰয়াসৰ লগতে জীৱনৰ বাত্ময় ৰূপটিয়ে কবিতাৰ মাজেদি আত্মপ্ৰকাশ কৰিছে। গভীৰ জীৱনবোধ আৰু যথাৰ্থ শব্দচয়নে তেওঁৰ কবিতাক ৰসপূৰ্ণ কৰি তোলাত সহায় কৰিছে। ইউৰোপীয় সাহিত্যৰ বিবিধ অনুসঙ্গই *মেঘমালাৰ ভ্ৰমণত* ভূমুকি মৰাত তেওঁৰ কাব্য সাধনাই বিস্তৃত অধ্যয়নৰ আভাস দাঙি ধৰিছে। সামাজিক চেতনাৰ তীব্ৰতাৰ বাবে মাজে মাজে ব্যঙ্গ আৰু শ্লেষৰ প্ৰয়োগ লক্ষ্যণীয়। তেওঁৰ অন্যান্য কাব্য সঙ্কলনবোৰ হ'ল

দুঃসময় সময়, পুৱা গধূলিৰ বেলি আৰু *কথামালিকাৰ গন্ধ*। ফ্রেডেৰিকো লৰকা প্রভৃতি ইউৰোপীয় কাব্যৰ বিস্তৃত অধ্যয়নে তেওঁৰ কবিতাৰ পৰিসৰ বিস্তৃত আৰু সমৃদ্ধ কৰাত সহায় কৰিছে।

- **হৰেকৃষ্ণ ডেকা ঃ** অৱসৰপ্রাপ্ত আৰক্ষী বিষয়া আৰু বিশিষ্ট কবি হৰেকৃষ্ণ ডেকাই ১৯৮৭ চনত *আন এজন* কাব্য গ্রন্থৰ বাবে 'সাহিত্য অকাডেমি বঁটা' লাভ কৰে। তেঁওৰ কাব্যত আধুনিকতাবাদী চিন্তাৰ পৰিচয় পোৱা যায়। তেওঁৰ উল্লেখযোগ্য কাব্যগ্রন্থসমূহ হ'ল— *স্ৱৰোৰ* (১৯৭৩), *ৰাতিৰ শোভাযাত্রা* (১৯৮১), *আন এজন* (১৯৮৭) আৰু *প্রতিসৰিত ৰশ্মি* (১৯৯১)।
- **আনিছ উজ জামান ঃ** সত্তৰৰ দশকতে কাব্যচর্চাত আত্মনিয়োগ কৰা জামানে নীলমণি ফুকন আৰু নৱকান্ত বৰুৱাৰ পদাঙ্ক অনুসৰণ কৰি সম্পূর্ণ নিজা পৰিচয়েৰে অসমীয়া কবিতাত প্রতিষ্ঠা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। *অজ্ঞাতে, গধূলি, সেউজীয়া জোন, দোকমোকালি* আদি তেওঁৰ উল্লেখযোগ্য কাব্য সঙ্কলন। তেওঁৰ কবিতা বাংলা, হিন্দী, উৰিয়া, তামিল আদি ভাষালৈয়ো অনূদিত হৈছে। জামানৰ কবিতাত লোক জীৱনৰ সুৰ স্পষ্ট। সংক্ষিপ্ততা আৰু সৰলতা তেওঁৰ কাব্যৰ মন কৰিবলগীয়া বৈশিষ্ট্য। তেওঁৰ কিছুমান কবিতাত প্রেমৰ বিভিন্ন স্থিতিয়েও প্রকাশ লাভ কৰিছে। প্রেম-যৌনতা, মিলন আদিক তেওঁ একেডাল ডোলেৰে বান্ধি ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে। সমকাল চেতনা আৰু মানৱতাবোধৰ গভীৰতাই তেওঁৰ প্রায়বোৰ কবিতাক অনন্য ৰূপ প্রদান কৰিছে। ইউৰোপীয় কবিতাক অধ্যয়নৰ পৰিণতি স্ৱৰূপে তেওঁৰ কবিতাত প্রতীক আৰু চিত্রকল্পই বিশেষ প্রাধান্য লাভ কৰিছে।
- **স্নিগ্ধাৰাণী গগৈ ঃ** কৃতী শিক্ষয়িত্রী বঁটাৰে সন্মানিত স্নিগ্ধাৰাণী গগৈয়ে *সুললিত লগ্ন* (১৯৮৭), *শব্দৰ ঘৰ* (১৯৯৯), *কেকটাছৰ ফুল* (১৯৯০), *ধূলিয়ৰি সুৰ* (২০০৩), *দিখৌ* (২০০৯) আদি কাব্য ৰচনাৰে অসমীয়া কবিতাক সমৃদ্ধ কৰিছে।
- **ৰফিকুল হুছেইন ঃ** ৰফিকুল হুছেইনৰ কবিতাত সমকালীন সমাজৰ অস্থিৰ আৰু বিপন্ন মানুহৰ আর্তনাদ শুনিবলৈ পোৱা যায়। তেওঁৰ *শৰবিন্দু আকাশ* কাব্যগ্রন্থত কবিৰ সাংস্কৃতিক আৰু ঐতিহাসিক চেতনাৰ স্ৱৰূপ প্রকাশিত হৈছে। জাগতিকতা আৰু সামাজিকতাৰ ঊর্দ্ধলৈ গতি কৰাৰ হেঁপাহ তেওঁৰ সমাজ-চেতনাপ্রসূত কবিতাসমূহত লক্ষ্য কৰা যায়। শৰবিন্দু আকাশৰ কবিতাবোৰত দেখা পোৱা দ্বিধা, দ্বন্দ্ব, সংশয় আৰু সন্ত্রাসৰ পৃথিৱীখনৰ মাজত জীৱনৰ প্রাচুর্যৰ সন্ধান কৰা কবি ৰফিকুল হুছেইনৰ কবিতাৰ পৰৱর্তী পর্যায়টোৰে এটা নতুন ৰূপ গ্রহণ কৰিছিল। লোকজীৱনৰ প্রতি থকা গভীৰ প্রীতিৰ বাবে তেওঁ প্রায়েই লোকসাহিত্যৰ তথা লোককাহিনীৰ বুকুৰ পৰা সমল আহৰণ কৰি কবিতাৰ কথাবস্তু নির্মাণ কৰিছিল।
- **বিপুলজ্যোতি শইকীয়া ঃ** আধুনিক কবিতাৰ ভাষাৰ প্রজ্ঞাৰ পৰিচয় পোৱা যায় বিপুল জ্যোতি শইকীয়াৰ কবিতাত। *মহাকাব্যৰ প্রথম পাত*ত কবিৰ শব্দৰ ওপৰত

থকা বুৎপত্তিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। শব্দৰ মাধ্যমেৰেই তেওঁ হৃদয়ৰ ভাবানুভূতি প্ৰকাশ কৰিব বিচাৰে। অনুপ্ৰাস আদি অলঙ্কাৰ আৰু কল্পচিত্ৰৰ সাৰ্থক প্ৰয়োগে তেওঁৰ কবিতাত সাৰ্থকতা লাভ কৰিছে। তেঁওৰ আন এখনি কবিতা পুথি *পাহৰণিৰ নৈত* এক বিশেষ বাণীভঙ্গী লক্ষ্য কৰা যায়।

- **মেঘালী ফুকন ঃ** সত্তৰৰ দশকৰ পৰাই কাব্য ৰচনাত আত্মনিয়োগ কৰা আন এগৰাকী বিশিষ্ট কবি হৈছে মেঘালী ফুকন। মেঘালী ফুকনৰ কাব্য নিৰ্মাণৰ এক স্বকীয় শৈলী বিদ্যমান। তেওঁৰ কবিতাৰ প্ৰিয় বিষয় হৈছে মানুহ। মানুহ আৰু জীৱনক ভালপোৱাৰ তাড়নাই কবিক কাব্য ৰচনাৰ কাৰণে প্ৰেৰিত কৰে। মানুহক ভালপোৱাৰ বাবেই মানুহৰ সুখ অথবা দুখক তেওঁ উপলব্ধি কৰিব পাৰিছে। সেয়েহে হয়তো তেওঁ অনুভৱ কৰিছে "প্ৰত্যেকৰ বুকুৰ মাজত এখন সেউজ উপত্যকা আছে দুখ হৈছে কবিৰ আজন্ম জীৱনৰ লগৰীয়া।" তেওঁৰ *হৃদয়ৰ পৰা হৃদয়লৈ* কাব্য গ্ৰন্থত মানুহৰ প্ৰতি উথলি উঠা প্ৰেমময় হৃদয়ৰ স্বৰূপ প্ৰকাশিত হৈছে। সমাজত মানৱতাৰ অপমৃত্যু দেখি কবিৰ মন ভাৰাক্ৰান্ত হৈছে আৰু সুখৰ বতাহ-ধুমুহাই কবিৰ মন বিধ্বস্ত কৰি তুলিছে। প্ৰতিকুল পৰিস্থিতিয়ে তেওঁৰ হৃদয়ত নানা ধৰণৰ চিন্তাৰ উন্মেষ ঘটিছে আৰু সেইবোৰে তেওঁৰ ভাবনাক দ্বিধাগ্ৰস্ত কৰি তুলিছে। মেঘালী ফুকনৰ কবিতাত যুগৰ বতাহত ক্ৰমশঃ ক্ষয়িষ্ণু হৈ পৰা সমাজলৈ পুনৰ পৰিৱৰ্তন আহিব বুলি কৰা প্ৰত্যাশা মন কৰিবলগীয়া। মুঠতে দুৰ্দিনৰ মাজত সুদিনৰ কামনাৰে তেওঁ মানুহৰ মাজত প্ৰেমৰ বাণী প্ৰচাৰ কৰিব বিচাৰিছে। কিয়নো প্ৰেমৰ অবিহনে সমাজত এটা মঙ্গলময় পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰাটো অসম্ভৱ।
- **কৌস্তভমণি শইকীয়া ঃ** নিষ্ঠাৱান কবি কৌস্তভমণি শইকীয়াই ইতিমধ্যে কেইবাখনো কাব্যগ্ৰন্থেৰে অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী কৰিছে। তেওঁৰ প্ৰকাশিত কাব্য গ্ৰন্থসমূহ হ'ল— *অন্তৰঙ্গ স্তৱক* (১৯৮৬), *বদনামী চহৰত এভূমুকি* (১৯৯৫), *মৈদিয়া পথাৰত* (২০০০), *কুঁহিপাতৰ ইচ্ছপত্ৰ* (২০০৮) ইত্যাদি। তেওঁৰ কবিতাত সংবেদনশীল মনৰ পৰিচয় স্পষ্ট।
- **কৰবী ডেকা হাজৰিকা ঃ** আশীৰ দশকত কাব্য চৰ্চাৰে অসমীয়া কাব্য-সাহিত্যত পৰিচিতি লাভ কৰা আন এগৰাকী কবি হ'ল কৰবী ডেকা হাজৰিকা। তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত কাব্য গ্ৰন্থকেইখন হ'ল— *সুবাসিত যি যন্ত্ৰণা, মাটিৰ পৰা মেঘলৈ, চুলি নাবান্ধিবা যাজ্ঞসেনী* আৰু *পৰীৰ বাঁহী*। দুখবোধ কৰবী ডেকাৰ কবিতাৰ অন্তৰ্নিহিত প্ৰধান সুৰ। তেওঁ জীৱন অভিজ্ঞতাৰ বিচিত্ৰতাৰ মাজেৰে পাঠকক এখন বিচিত্ৰ জগতত বিচৰণ কৰায়, য'ত কবিয়ে অনাড়ম্বৰ কথনভঙ্গীৰ যোগেদি বিষাদৰ বিচিত্ৰ কথাবোৰ কৈ যায়। নাৰী জীৱনৰ সহজাত দুখ-যন্ত্ৰণা আৰু অবদমন তেওঁ স্বচক্ষে প্ৰত্যক্ষ কৰিছে আৰু সেয়ে তেওঁৰ কণ্ঠ প্ৰতিবাদী হৈ উঠিছে। এই প্ৰতিবাদ নাৰীক নাৰীময় দুৰ্বলতাৰ ঊৰ্দ্ধত মানুহ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ যোগেদি স্বাধিকাৰ প্ৰতিষ্ঠা

কৰাৰ প্ৰতিবাদ। *মহাভাৰতৰ* মহিয়সী নাৰী 'যাজ্ঞসেনী' আৰু *ৰামায়ণৰ* আদৰ্শ ভাৰতীয় নাৰী চৰিত্ৰক কবিয়ে আধুনিক যুগৰ সমাজ-বাস্তৱতাৰ ভেটিত প্ৰতিষ্ঠা কৰিব বিচাৰিছে। অতি সচেতনভাৱে আজিৰ সীতা *ৰামায়ণৰ* সীতাৰ দৰে সোণৰ হৰিণৰ সৌন্দৰ্য প্ৰয়াসী নহয়, তেওঁ যুক্তিবাদী প্ৰগতিশালী ভাৰতীয় নাৰী। তেওঁৰ কবিতাত বিষয়ৰ বৈচিত্ৰ্যতকৈ আভ্যন্তৰীণ সুৰৰ সামঞ্জস্যহে অধিক।

- **নীলিম কুমাৰ ঃ** আশীৰ দশকৰে পৰা কাব্যচৰ্চা কৰি জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰা এগৰাকী কবি হ'ল নীলিম কুমাৰ। তেওঁৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত কাব্য সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *অচিনাৰ অসুখ, বাৰী কোঁৱৰ, পানীত টো—টোৰোৰ মাছ, স্বপ্নৰ ৰেলগাড়ী, শেলুৱৈ গধূলি, টোপনিৰ বাগিছা, ধুনীয়া তিৰোতাবোৰ আৰু অন্যান্য কবিতা* ইত্যাদি। সুন্দৰ ব্যঞ্জনা আৰু কম কথাৰে অধিক ভাব প্ৰকাশৰ ক্ষমতাৰ বাবে তেওঁ পাঠকৰ মাজত বিশেষ জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। সুন্দৰ ব্যঞ্জনা, অৰ্থৰ গভীৰতা, অভিনৱ কথনকৌশল, আবেগময় আৰু নিৰলঙ্কাৰ গ্ৰাম্যভাষাই তেওঁৰ কবিতাক বিশেষ আয়তন প্ৰদান কৰিছে। লোকজীৱনৰ পৰা বুটলি অনা সমলক আধাৰ হিচাপে লৈ কবিয়ে কাব্যৰচনাত মনোনিৱেশ কৰিছে। আধুনিক জীৱনৰ শূন্যতাবোধ, গভীৰ অন্তৰ্দৃষ্টি আৰু লোক জীৱনৰ সুৰে তেওঁৰ কবিতাক বিশেষভাৱে সমৃদ্ধ কৰিছে।
- **অবনী চক্ৰৱৰ্তী ঃ** সত্তৰৰ দশকত কবি হিচাপে পৰিচিতি লাভ কৰা অবনী চক্ৰৱৰ্তীয়ে ষাঠীৰ দশকতে কাব্যচৰ্চা আৰম্ভ কৰিছিল যদিও পিছৰ দশকতহে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰে। তেওঁৰ কবিতাৰ পুথি *দেহা ৰমেৰমাই মোৰ, শ্লোগান, কবিকণ্ঠ, অবনি চক্ৰৱৰ্তীৰ নিৰ্বাচিত কবিতা* আদি প্ৰধান। তেওঁ দেশী-বিদেশী কবিতা অধ্যয়ন কৰি প্ৰগতিশীল ভাবধাৰাৰ পৰিচয় দিবলৈ সক্ষম হৈছিল। তেওঁ ভালেমান বিদেশী কবিৰ কবিতাও অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰিছিল। তেওঁৰ প্ৰায়বিলাক কবিতাতে কবিৰ হৃদয়ত তাড়ণা আৰু জীৱন-যন্ত্ৰণাৰ ছবি প্ৰতিফলিত হৈছে। তেওঁ কৃষক, শ্ৰমিক আৰু আৰ্তজনৰ শোষণ-নিপীড়নৰ ছবি অতি সাৰ্থক ৰূপত তুলি ধৰিছে।
- **প্ৰয়াগ শইকীয়া ঃ** আশীৰ দশকত অসমীয়া কাব্য জগততে প্ৰবেশ কৰা প্ৰয়াগ শইকীয়াই বিগত চাৰিটা দশক জুৰি নিৰলসভাৱে কাব্য চৰ্চা কৰি আহিছে। দেশী-বিদেশী কবিতাৰ অধ্যয়নে তেওঁৰ কাব্যিক চিন্তাৰ পৰিমণ্ডল বৃদ্ধি কৰিছে। ১৯৮৭ চনত তেওঁৰ প্ৰথম কাব্যগ্ৰন্থ *পৃথিৱী প্ৰেয়সী* (১৯৮৭)ৰ যোগেদি সমকালীন সমাজখনক কবিয়ে নিজস্ব দৃষ্টিভঙ্গীৰে পৰ্যবেক্ষণ কৰি নিজৰ কবি প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁৰ কবিতাত প্ৰেম-বিষাদ, সমাজ চেতনা আৰু আধুনিকতাই গৰকি যোৱা মানসিক চিন্তাৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। আধুনিকতাই মন-মগজু, হৃদয় ছানি ধৰা সময়ৰ এই জটিল সন্ধিক্ষণত মানুহে ন্যায়, সততা প্ৰভৃতি মানৱীয় মূল্যবোধসমূহ পাহৰি পেলাইছে। সামাজিক দায়বদ্ধতা প্ৰয়াগ শইকীয়াৰ কবিতাৰ এটি মন কৰিবলগীয়া বৈশিষ্ট্য। তেওঁৰ দ্বিতীয়খন কাব্য সঙ্কলন *বাউসীত দুখন*

ডেউকা (১৯৯০)ত মুঠ ৩২টা কবিতা সন্নিৱিষ্ট হৈছে। মানৱীয় মূল্যবোধৰ লগে লগে ইতিহাস চেতনাই তেওঁৰ কাব্যত ভূমুকি মাৰিছে। ২৮টি কবিতাৰে সমৃদ্ধ তেওঁৰ তৃতীয় কাব্য সঙ্কলন *অমিতাভ ফুলে* (১৯৯৩) হতাশাৰ পৰিৱৰ্তে প্ৰৱল আশাবাদে তেওঁৰ কবিতাত প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। তেওঁৰ অন্যান্য কাব্য সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *ইজেলৰ ইলিজী* (২০০৩), *নীলাভ বিস্তৃতি* (২০০৭), *প্ৰতিমাপ্ৰেমীৰ পদ্য* (২০১১), *বটাহচৰা বাটত* (২০১৪) ইত্যাদি। তেওঁৰ কবিতা বাংলা আৰু ইংৰাজী ভাষালৈয়ো অনূদিত হৈছে।

- **অনুপমা বসুমতাৰী ঃ** আশীৰ দশকত অসমীয়া কাব্য জগতত প্ৰৱেশ কৰি কেইবাখনো কাব্যগ্ৰন্থ ৰচনাৰে ইতিমধ্যে অনুপমা বসুমতাৰীয়ে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁৰ প্ৰথম কাব্যগ্ৰন্থ হ'ল *ৰূপালী ৰাতিৰ ঘাট*। কবিতা তেওঁৰ বাবে এক জীৱনব্যাপী সাধনা, আত্ম-অন্বেষণৰ আহিলা আৰু প্ৰকৃতিৰ অনাবিল সৌন্দৰ্য উপলব্ধিৰ প্ৰধান সমল। জীৱন আৰু জগতৰ ৰহস্যৰ সন্ধানত কবিয়ে শৈল্পিক দৃষ্টিভঙ্গীৰে কাব্য ৰচনাত প্ৰবৃত্ত হৈছে আৰু ব্যক্তিগত আৰু সামাজিক অভিজ্ঞতাৰ বিভিন্ন দিশ কবিতাৰ মাধ্যমেদি প্ৰকাশৰ প্ৰয়াস কৰিছে। আশী-নব্বৈৰ দশকত অসমীয়া কাব্য জগতত প্ৰৱেশ কৰা কবিসকলৰ ভিতৰত অনুপমাৰ স্থান সুকীয়া, কিয়নো তেওঁ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাক শিল্পীত ৰূপত কাব্যৰ মাজেদি প্ৰকাশৰ যত্ন কৰিছে।

- **সাম্প্রতিক যুগৰ (১৯৭০-৯০) অসমীয়া সাহিত্যৰ চুটিগল্পকাৰসকল ঃ** এই সময়ছোৱাত ভালেকেইগৰাকী গল্পকাৰে অসমীয়া চুটিগল্পৰ ভঁৰাল টনকীয়াল কৰিছিল।
  - **শীলভদ্ৰ ঃ** *নৱযুগ*নামৰ সত্তৰৰ দশকত প্ৰকাশিত সাহিত্যলোচনীৰ যোগেদি গল্পকাৰ স্ৱৰূপে আত্মপ্ৰকাশ কৰা শীলভদ্ৰই বাস্তৱবোধৰ ধাৰণাৰে ৰচনা কৰা প্ৰথম গল্প সঙ্কলনটোৰ নাম হ'ল *বাস্তৱ*। তেওঁৰ গল্পৰ ভাষা আৰু কাহিনী কথনত স্বকীয়তা বিদ্যমান। গোৱালপৰীয়া অঞ্চলৰ স্থানীয় ভাষাৰ জতুৱা ৰূপটোৰ সাৰ্থক প্ৰয়োগে তেওঁৰ গল্পৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰিছে। জীৱনৰ বিভিন্ন কৰ্মক্ষেত্ৰৰ পৰা আহৰণ কৰা অভিজ্ঞতাই তেওঁৰ গল্পবোৰ বৈচিত্ৰতাৰ পৰিপূৰ্ণ কৰি তুলিছে। তেওঁৰ গল্পৰীতি হৈছে সমালোচনাত্মক বাস্তৱতাৰ ৰীতি আৰু সামাজিক বাস্তৱতাৰ আলমত গল্পকাৰে বিভিন্ন পৰিস্থিতিসমূহ পৰ্যবেক্ষণ কৰি গল্পৰ পৃষ্ঠভূমি নিৰ্মাণ কৰিছে। চৰিত্ৰ সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰতো শীলভদ্ৰই দক্ষতাৰ পৰিচয় দিবলৈ সক্ষম হৈছে, কম কথাৰ মাজেৰেই তেওঁ একো একোটা চৰিত্ৰ পাঠকৰ সন্মুখত স্পষ্ট ৰূপত দাঙি ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।
  - **নীৰোদ চৌধুৰী ঃ** বৰ্ণবৈচিত্ৰ্যময় গল্পৰে ৰোমাণ্টিক বাস্তৱতাৰ ধাৰাটোক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা নিৰোদ চৌধুৰী এই কালছোৱাৰ এগৰাকী প্ৰতিষ্ঠিত লেখক। তেওঁৰ গল্পৰ কথনভঙ্গী সুকীয়া। কৌতুহল-উদ্দীপক আৰু ৰসপূৰ্ণ বৰ্ণনাৰ কথনভঙ্গী সুকীয়া। কৌতুহল-উদ্দীপক আৰু ৰসপূৰ্ণ বৰ্ণনাৰ মাধ্যমেদি তেওঁ পাঠকক আকৰ্ষিত কৰে। জীৱনৰ বিচিত্ৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা বিভিন্ন নৰ-নাৰীৰ চৰিত্ৰই তেওঁৰ

গল্পৰাজি সমৃদ্ধ কৰিছে। *অঙ্গে অঙ্গে শোভা, নিশিগন্ধা, হংসমিথুন, চামেলি মেমচাহাব* আদি নিৰোদ চৌধুৰীৰ উল্লেখযোগ্য গল্প সঙ্কলন। তেওঁ বহুকেইখন উপন্যাস ৰচনা কৰি অসমীয়া কথা সাহিত্যিক সমৃদ্ধ কৰিছে। তেওঁৰ ভালেমান কাহিনীক বোলছবিৰ ৰূপ দিয়া হৈছে। নিৰোদ চৌধুৰীয়ে তেওঁৰ গল্পৰ মাধ্যমেদি মধ্যবিত্ত সমাজখনৰ বহুতো অনাৱিস্কৃত দিশত পোহৰ পেলাবলৈ সক্ষম হৈছে। সৰল আৰু প্ৰাঞ্জল ভাষাৰ মাধ্যমেদি জীৱনৰ সৰুবৰ বিচিত্ৰ অভিজ্ঞতাক কাহিনী ৰূপ প্ৰদান কৰাত তেওঁৰ পাৰদৰ্শিতা শলাগিবলগীয়া।

- **অতুলানন্দ গোস্বামী ঃ** সহজ সৰল বিষয়বস্তুৰে কোনো ধৰণৰ উৎসুকতাৰ সৃষ্টি নকৰাকৈ গোস্বামীয়ে পাঠকৰ লগত সহজ-আবেদনৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে। দৈনন্দিন জীৱনৰ প্ৰাত্যহিক অভিজ্ঞতাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সৰ্বসাধাৰণৰ চকুত নপৰা প্ৰায়বোৰ দিশ সামৰি তেওঁ গল্প ৰচনা কৰিছে। তেওঁৰ গল্পত বৰ্ণনাৰ প্ৰাধান্য কম। তেওঁৰ গল্প সঙ্কলনসমূহ হৈছে— *হামদৈ পুলৰ জোন* (১৯৬৬), *গল্প* (১৯৬৭), *ৰাজপথ* (১৯৭৬), *পলাতক* (১৯৮৩), *আশ্ৰয়* (১৯৯৩), *চেনেহ জৰীৰ গাঁথি* (২০০৩), *ৱৈভৱ বিলাপ* (২০০৪) ইত্যাদি। *চেনেহ জৰীৰ গাঁথি* গ্ৰন্থৰবাবে 'সাহিত্য অকাডেমিৰ বঁটা' লাভ কৰে। গোস্বামীৰ *নামঘৰীয়া* এখনি জনপ্ৰিয় উপন্যাস।
- **নগেন শইকীয়া ঃ** নগেন শইকীয়াৰ গল্পকথনৰ ভঙ্গী সাৱলীল। তেওঁৰ সাম্প্ৰতিক কালৰ গল্পত পৰিণত অভিজ্ঞতা আৰু পূৰঠ গল্পৰীতিৰ পৰিচয় স্পষ্ট। 'আন্ধাৰত নিজৰ মুখ' তেওঁৰ এটি উৎকৃষ্ট চুটিগল্প। তেওঁৰ চুটিগল্পৰ সঙ্কলনসমূহ হ'ল *কুবেৰ হাতীবৰুৱা* (১৯৬৭), *ছবি আৰু ফ্ৰেম* (১৯৬৯), *বন্ধ কোঠাত ধুমুহা* (১৯৭১), *মাটিৰ চাকিৰ জুই* (১৯৭৬) *অস্তিত্বৰ শিকলি* (১৯৭৬), *আন্ধাৰত নিজৰ মুখ* (১৯৯৫) ইত্যাদি।
- **প্ৰণৱজ্যোতি ডেকা ঃ** প্ৰণৱজ্যোতি ডেকাই সাম্প্ৰতিক কালছোৱাত গল্প সাহিত্যলৈ উল্লেখযোগ্য বৰঙণি আগবঢ়াইছে। তেওঁৰ প্ৰকাশৰীতি বলিষ্ঠ আৰু বাস্তৱধৰ্মী চিন্তাৰে পৰিপুষ্ট। 'বেৰাৰিছ লাশ' গল্পত তেওঁ ৰোমাণ্টিক আৰু বাস্তৱধৰ্মী চেতনাৰ মাজতে দোদুল্যমান যুগ এটাৰ ছবি অঙ্কন কৰিছে। তেওঁৰ অন্যান্য গ্ৰন্থৰ ভিতৰত *একুৰি বছৰৰ গল্প, এটি অমীমাংসিত হত্যা, ৰাজসাক্ষী, বতাহত পতাকা কঁপে, মৃত্যুৰ আমন্ত্ৰণ* আদি উল্লেখযোগ্য।
- **অপূৰ্ব শৰ্মা ঃ** প্ৰকাশভঙ্গীৰ সৰলতা আৰু পৰ্যবেক্ষণ শক্তিৰ সূক্ষতাৰ যোগেদি অপূৰ্ব শৰ্মাই এই সময়ছোৱাত ভালেমান উল্লেখযোগ্য গল্প সৃষ্টি কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। সামাজিক শোষণ আৰু অত্যাচাৰৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিৰোধৰ ভাব তেওঁৰ গল্পত বিদ্যমান। তেওঁৰ প্ৰকাশিত, গল্প সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *বন্ধুৰ পথত কেইজনমান ডেকা মানুহ* (১৯৭৭), *শুভবাৰ্তা* (১৯৮৫), *বাঘে টাপুৰ ৰাতি* আৰু *অন্যান্য কাহিনী* (১৯৯৬)। *বাঘে টাপুৰ ৰাতিৰ* বাবে তেওঁ ২০০০ চনত 'সাহিত্য অকাডেমি বঁটা' লাভ কৰে।

- **হৰেকৃষ্ণ ডেকা ঃ** সাম্প্রতিক কালৰ এগৰাকী অতি প্ৰভাৱশালী আৰু লেখত ল'বলগীয়া গল্পকাৰ হ'ল হৰেকৃষ্ণ ডেকা। তেওঁৰ গল্পৰ কেন্দ্ৰীয় সুৰ হৈছে বাস্তৱবোধ। আধুনিক সমাজখন অতি ওচৰৰ পৰা নিৰীক্ষণ কৰি তেওঁ বাস্তৱক স্বকীয় ৰূপত উপস্থাপন কৰিছে। তেওঁৰ গল্পৰ বৰ্ণনা সংযত আৰু ভাষা বলিষ্ঠ। তেওঁৰ গল্পপুথিসমূহ হ'ল— *প্ৰাকৃতিক আৰু অন্যান্য* (১৯৮৫), *মধুসুদনৰ দলং* (১৯৯২)।
- **ভূপেন শৰ্মা ঃ** সাম্প্রতিক কালৰ এগৰাকী গল্পকাৰ আৰু ঔপন্যাসিক। তেওঁৰ সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *ভোগ আৰু শ* (১৯৯৭), *শ্ৰেয় প্ৰাতিভাসিক* (১৯৮৮)। তেওঁ ইতিমধ্যে কেইবাখনো উপন্যাস ৰচনা কৰি অসমীয়া সাহিত্য সমৃদ্ধ কৰিছে। শৰ্মাৰ গল্পত বাস্তৱবাদী চিন্তাৰ পৰিচয় পোৱা যায়।
- **কমলা বৰগোঁহাই ঃ** কমলা বৰগোহাঞিৰ উল্লেখযোগ্য গল্পসঙ্কলনসমূহ হ'ল— *মই এটা সাপ* (১৯৭৮), *ইপাৰ সিপাৰ* (২০০০), *অন্ধকাৰত আমাৰ অস্তিত্ব* (২০০২), *সৃষ্টি আৰু দৃষ্টি* ইত্যাদি। তেওঁৰ গল্পত মানৱীয় আশা আকাঙ্খাৰ লগে লগে সমাজ-বাস্তৱতাৰ দিশটোৱে প্ৰকাশ লাভ কৰিছে। তেওঁৰ গল্পত সৰ্বসাধাৰণৰ প্ৰতি সহানুভূতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়।
- **দেৱব্ৰত দাস ঃ** সাম্প্রতিক কালৰ বিশিষ্ট গল্পকাৰ দেৱব্ৰত দাসে সমাজৰ দুৰ্নীতি ভণ্ডামি আদিত নিমজ্জিত ব্যক্তিসকলৰ স্বৰূপ উদঙাই দিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। তেওঁৰ 'পঙ্কিলতাৰ এদিন' এনে বিষয়বস্তু আধাৰিত এটা সার্থক। তেওঁৰ 'অৰ্পিতাৰ এৰাতি' আৰু 'হয়তোবা ভেশচন' সাম্প্রতিক কালৰ চুটিগল্পৰ ক্ষেত্ৰত লেখত ল'বলগীয়া সংযোজন। বর্তমান সমাজৰ দুৰ্নীতি, ভণ্ডামি আৰু অনিয়মৰ স্বৰূপ তেওঁৰ গল্পত অতি সার্থক ৰূপত চিত্ৰিত হৈছে। তেওঁ সমাজৰ ভণ্ডামিৰ স্বৰূপ চিত্ৰৰ যোগেদি বিবেকৰ জাগৰণৰ প্ৰয়াস কৰিছে। একো একোটা বিশেষ পৰিস্থিতিক লৈ তেওঁ একোটা সুন্দৰ গল্প ৰচনা কৰিছে। তেওঁৰ কথনভঙ্গী মনোগ্রাহী আৰু চিনেমাৰ দৰে আচাম্বিতে পট পৰিৱৰ্তন কৰি আধুনিক কলা আৰু চিনেমাৰ কৌশল অৱলম্বন কৰি দর্শকক আমোদ দিয়ে।
- **ফণীন্দ্ৰ কুমাৰ দেৱচৌধুৰী ঃ** এই সময়ছোৱাৰ এগৰাকী জনপ্রিয় লেখক ফণীন্দ্ৰ কুমাৰ দেৱচৌধুৰী 'সময় অথবা ইলেক্ট্রনিক ঘড়ী'ত নতুন পুৰুষৰ ধ্যান-ধাৰণাৰ যুক্তি যুক্ততাৰে পুৰাতন ধ্যান-ধাৰণাক নতুন ৰূপত বিচাৰ কৰিবৰ বাবে কৰা প্ৰয়াস লক্ষ্য কৰা যায়। তেওঁৰ গল্প-উপন্যাসত যৌৱনসুলভ প্ৰেম, আবেগ, উত্তেজনা আদিয়ে প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। তেওঁৰ উল্লেখযোগ্য গল্প সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *গল্প লিখাৰ গল্প* (১৯৮৮), *মৃত্যুৰ লেখা-প্ৰেমৰ লেখা* (১৯৯৬), *গৰখীয়া দেশ* (২০০৫) ইত্যাদি। তেওঁ ইতিমধ্যে কেইবাখনো উপন্যাস ৰচনা কৰি নিয়তি নিয়াতি লাভ কৰিছে।

- **মদন শৰ্মা ঃ** মদন শৰ্মাই মননশীল দৃষ্টিভঙ্গীৰে জীৱনৰ সমস্যাক বিশ্লেষণ কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিছে তেওঁৰ গল্পৰ মাজেদি। সমাজ পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতা তেওঁৰ গল্পত ফুটি উঠিছে। তেওঁৰ দুই-এটি গল্পত ব্যঙ্গভাৱেও প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। তেওঁৰ প্ৰকাশিত গল্প গ্ৰন্থসমূহ হৈছে— *জীৱনৰ মুখামুখি এদিন* (১৯৯৬), *তোমাৰ মাত* (১৯৯৮) ইত্যাদি। তেওঁ ইতিমধ্যে কেইবাখনো উপন্যাস ৰচনা কৰিছে। শৰ্মা এগৰাকী বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ আৰু প্ৰবন্ধকাৰ।
- **শিবানন্দ কাকতি ঃ** অসমৰ সাতাম পুৰুষীয়া লোকজীৱন আৰু সংস্কৃতিক পটভূমি স্বৰূপে লৈ গল্প ৰচনাত সাৰ্থকতা লাভ কৰিছে শিৱানন্দ কাকতিয়ে। তেওঁৰ 'বৰণীয়া আলিবাট বোকাময়' গল্পত অসমীয়া লোককলাৰ অন্তৰ্গত ভটাগুটি খেলৰ বৰ্ণনাই বহু ঠাই আগুৰিছে।
- **দীনেশ চন্দ্ৰ গোস্বামী ঃ** কল্পবিজ্ঞান আৰু বিজ্ঞানভিত্তিক গল্প ৰচনাৰে অসমীয়া সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰিছে দীনেশ চন্দ্ৰ গোস্বামীয়ে। তেওঁ ভালে সংখ্যক বিজ্ঞানভিত্তিক গল্প ৰচনাৰে অসমীয়া সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰিছে। তেওঁৰ গল্প সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *ভদ্ৰতামাপক যন্ত্ৰ* (১৯৮৫), *পৰ্টেবল খেল এবচৰ্বাৰ* (১৯৮৬), *টাইটনৰ অভিমান* (১৯৯১), *এজাক জোনাকীৰ* (১৯৯২), *শব্দ শব্দ নিৰন্তৰ* (১৯৯২), *উষ্ম প্ৰবাহ* (১৯৯৩) আৰু *এক তৰঙ্গৰ দৰে* (১৯৫)। তেওঁ কেইবাখনো বিজ্ঞানভিত্তিক গ্ৰন্থ ৰচনা কৰে।
- **কুল শইকীয়া ঃ** কুল শইকীয়াই বিগত তিনিটা দশক ধৰি গল্প ৰচনা কৰি আহিছে। তেওঁৰ গল্প সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *তীৰ্থডেকাৰ নিৰুদ্দেশৰ পিছৰছোৱা* (১৯৯৬), *আখৰাত মই আৰু অন্যান্য* (১৯৯৭), *গল্পৰ আঁৰৰ মানুহ* (১৯৯৯) আৰু *আড্ডা* (২০০৫)।
- **ৰবীন শৰ্মা ঃ** এগৰাকী নিষ্ঠাৱান কথা-সাহিত্যিক হিচাপে ৰবীন শৰ্মাই অসমীয়া কথা সাহিত্যলৈ বিশেষ বিশেষ বৰঙণি আগবঢ়াবলৈ সক্ষম হৈছে। কুৰি শতিকাৰ নব্বৈৰ দশকত গল্পকাৰ হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰি অসমীয়া গাঁৱলীয়া জীৱনৰ শোকাবহ চেতনাৰ মাজতেই বিশ্বজনীন উপাদানৰ সন্ধান কৰা ৰবীন শৰ্মাই ইতিমধ্যে কেইবাখনো গল্প সঙ্কলন প্ৰকাশ কৰি উলিয়াইছে। সেইবোৰ হ'ল— *পাঞ্চাৰ পাঞ্চালী* (১৯৯৬), *চং* (১৯৯৭), *ব্যথা ভাগৰথ* (২০০১) ইত্যাদি।
- **মনোৰমা দাস মেধি ঃ** মনোৰমা দাস মেধি সাম্প্ৰতিক কালৰ এগৰাকী অতি প্ৰভাৱশালী গল্পকাৰ। নব্বৈৰ দশকৰ পৰা গল্প ৰচনা কৰি প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা মনোৰমা দাস মেধিয়ে ইতিমধ্যে কেইবাখনো গল্প সঙ্কলন প্ৰকাশ কৰি উলিয়াইছে। তাৰ ভিতৰত *কাঠগড়াত ঈশ্বৰ* (১৯৯৫), *প্ৰেমগাঁথা* (২০০৩) আৰু *সপোনৰ সোণাৰু* (২০০৩) বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। তেওঁৰ গল্পত নাৰীমনৰ গভীৰ-গোপন কথাবোৰ অতি সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পাইছে।

- **অৰুপা পটঙ্গীয়া কলিতা ঃ** বিশিষ্ট লেখিকা অৰুপা পটঙ্গীয়া কলিতাই গল্প আৰু উপন্যাস ৰচনাত নিৰলভাৱে ব্ৰতী হৈ আহিছে। আশীৰ দশকৰ পৰা নিৰলসভাৱে গল্প আৰু উপন্যাস ৰচনাৰে অসমীয়া কথা সাহিত্যলৈ বিশিষ্ট বৰঙণি আগবঢ়োৱা কলিতাৰ প্ৰধান গল্প সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *মৰুযাত্ৰা আৰু অন্যান্য* (১৯৯২), *মৰুভূমিত মেনক আৰু অন্যান্য* (১৯৯৫), *দেওপাহাৰৰ ভগ্নস্তূপত* (১৯৯৯), *পাছ চোতালত বকথকতা* (২০০০), *মিলেনিয়ামৰ সপোন* (২০০২), *কুৰোশ্বাৰাৰ সপোন, মোৰ সপোন সিহঁতৰ সপোন* (২০০৭) আৰু *আলোকজান বানুৰ জান* (২০০৫) ইত্যাদি। ১৯৮৯ চনত 'দৈৰকীৰ দিন' গল্পৰ বাবে 'কথা বঁটা' লাভ কৰা কলিতাই ইতিমধ্যে কেইবাটাও বঁটাৰে সন্মানিত হৈছে।
- **উদয়াদিত্য ভৰালী ঃ** ভৰালীৰ প্ৰকাশৰীতি বলিষ্ঠ আৰু বৌদ্ধিকতাৰ চাপেৰে পৰিপুষ্ট। সমাজ সমালোচনাৰ হাতিয়াৰ স্বৰূপে তেওঁ গল্পত ব্যঙ্গ আৰু বিদ্ৰূপৰ সহায় লৈছে।
- **বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি ঃ** এই সময়ছোৱাত পৰম্পৰাগত চিন্তা-ভাৱনাক লৈ সাৰ্থক গল্প ৰচনা কৰিছে বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধিয়ে। তেওঁৰ কথনভঙ্গী আৰু চৰিত্ৰ সৃষ্টি কৰিব পৰা ক্ষমতা প্ৰশংসনীয়। গাঁৱলীয়া মধ্যবিত্ত জীৱনৰ সংঘাত আৰু সংঘৰ্ষই তেওঁৰ গল্পত প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। তেওঁৰ প্ৰকাশিত গল্প গ্ৰন্থসমূহ হ'ল— *অন্তৰীপ, আগচোতালৰ মেল, অসমৰ প্ৰতিবেশী পতঙ্গ* ইত্যাদি। *অভিনন্দিত অৱসাদ* হ'ল তেওঁৰ একমাত্ৰ উপন্যাস।
- **ৰিজু হাজৰিকা ঃ** ৰিজু হাজৰিকাই পৰম্পৰাবাদী দৃষ্টিভঙ্গীৰে মধ্যবিত্ত জীৱনৰ ওপৰত তীব্ৰ দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিছে তেওঁৰ গল্পৰ মাধ্যমেদি। তেওঁৰ গল্পৰ শ্লেষ সংবেদনশীল। ঔপন্যাসিক, গল্পকাৰ আৰু প্ৰবন্ধকাৰ ৰিজু হাজৰিকাৰ প্ৰকাশিত গ্ৰন্থৰাজি হ'ল— *লাজ, সণ্ঢালনি, কম কম বুলি, মোৰ বাবে তুমি, দুৰ্বাৰ দুঃসঙ্গ, কি স'তে লিখিবা বন্ধু, ডাঙৰ মামী, বালিৰ কুন্তী, মন নিজৰাৰ ৰূপালী পানী, পুষ্পবৃষ্টি* ইত্যাদি।
- **ৰীতা চৌধুৰী ঃ** অসমীয়া উপন্যাসত সাহিত্যৰ প্ৰথিতযশা ঔপন্যাসিক ৰীতা চৌধুৰীয়ে আশীৰ দশকত গল্প আৰু উপন্যাস ৰচনাত হাত দি *অবিৰত যাত্ৰা* উপন্যাস ৰচনাৰে এগৰাকী ঔপন্যাসিক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰে। তেওঁৰ উল্লেখযোগ্য উপন্যাসসমূহ হ'ল— *অবিৰত যাত্ৰা* (১৯৮১), *মহাজীৱন আধাৰশিলা* (২০০৩), *পপীয়া তৰাৰ সাধু* (১৯৯৮), *হৃদয় নিৰুপায়* (২০০৩), *জলপদ্ম* (২০০৫), *নয়না তৰালী সুজাতা* (২০০৪), *কথামালকোষ* (২০০৫), *দেওলাংখুই* (২০০৫), *ডাক্তৰী* (২০০৬), *এই সময় সেই সময়* (২০০৭), *ৰাজীৰ ঈশ্বৰ* (২০০৭), *মাকন* (২০১০) ইত্যাদি। *দেওলাংখুই* উপন্যাসৰ কাৰণে তেওঁ ২০০৮ চনত 'সাহিত্য অকাডেমি বঁটা' লাভ কৰে।
- **ৰতন কুমাৰ কটকী ঃ** চিকিৎসা বৃত্তিত নিয়োজিত কটকীয়ে কবিতা, গল্প আৰু উপন্যাস সকলোতে বুৎপত্তি লাভ কৰিছে। তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত উপন্যাসমূহ হ'ল— *মাডাৰ মেৰী* (১৯৮৬), *দীঘাত এনিশা* (১৯৯১), *সময়ৰ ৰং* (২০০৯) ইত্যাদি।

- **সান্ত্বনাময়ী মজুমদাৰ ঃ** কবি, ঔপন্যাসিক আৰু প্ৰৱন্ধকাৰ মজুমদাৰৰ প্ৰকাশিত উপন্যাস হ'ল *যাজ্ঞসেনী* (১৯৯৯) আৰু *মনে মোৰ কথা কয়* (২০০১)।
- **বিপুল খাটনিয়াৰ ঃ** অন্যায়-অবিচাৰ আৰু শোষণৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিৰোধৰ সুৰ শুনিবলৈ পোৱা যায় বিপুল খাটনিয়াৰ গল্পত। তেওঁৰ পৰ্যবেক্ষণ শক্তি প্ৰবল আৰু চৰিত্ৰ উপস্থাপনৰ ক্ষমতাও যথেষ্ট পৰিমাণে শক্তিশালী। বনুৱা জীৱনৰ সমস্যাৰ চিত্ৰণত গল্পকাৰ সিদ্ধহস্ত। সৰ্বসাধৰণ মানুহৰ কথিত ভাষাক তেওঁ গল্পৰ মাজেদি প্ৰকাশ কৰাত পাৰদৰ্শিতা লাভ কৰিছে। খাটনিয়াৰৰ গল্পত সমাজতান্ত্ৰিক বাস্তৱতাই প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। তেওঁৰ প্ৰকাশিত গল্প সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *খোজৰ শব্দ* (১৯৮০), *দখাৰ* (১৯৯০), *চিনাকি মুখৰ ছবি* (১৯৯৫) আৰু *তাই কাপোৰ নিপিন্ধে* (২০০২) ইত্যাদি।
- **কুমুদ গোস্বামী ঃ** অসমীয়া গল্প সাহিত্যলৈ বিশিষ্ট বৰঙণি আগবঢ়াইছে কুমুদ গোস্বামীয়ে। তেওঁৰ গল্প সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *দুৱাৰ, ঘনচিৰিকাৰ বাঁহ, প্ৰাৰ্থনা* আৰু *ৰাতিৰ চৰাই*। তেওঁৰ গল্পৰ কথনশৈলী অতি মনোৰম আৰু আকৰ্ষণীয়।
- **অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী ঃ** অসমীয়া গল্প আৰু উপন্যাস সাহিত্যলৈ বিশিষ্ট বৰঙণি আগবঢ়াইছে অনুৰোধা শৰ্মা পূজাৰীয়ে। তেওঁৰ গল্পপুথিসমূহ হ'ল— *বসন্তৰ গান* (১৯৯৯), *এজন অসামাজিক কবিৰ বায়গ্ৰাফী* (২০০১), *কেথৰিনাৰ সৈতে এটি নিৰ্জন দুপৰীয়া* (২০০৫), *ন' মেন্‌ছ লেণ্ড* (২০০৮) ইত্যাদি। তেওঁৰ গল্পকথন ৰীতিৰ অতি আকৰ্ষণীয়। অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ লগতে সাংবাদিকতাৰ জগতলৈয়ো তেওঁ বিশেষ বৰঙণি আগবঢ়াইছে। বাস্তৱধৰ্মিতাৰ লগে লগে মানৱীয় প্ৰেম-বিৰহ আদিৰ চিত্ৰণত তেওঁ সিদ্ধহস্ত।
- **জয়ন্ত কুমাৰ চক্ৰৱৰ্তী ঃ** গল্পকাৰ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা জয়ন্ত কুমাৰ চক্ৰৱৰ্তীয়ে ইতিমধ্যে কেইবাখনো গল্প সঙ্কলন প্ৰকাশ কৰি উলিয়াইছে। তাৰ ভিতৰত *সংগ্ৰামত এসাঁতোৰ* (১৯৯৯), *সূৰ্যাস্তৰ ৰং* (২০০১) ইত্যাদি। গৰীয়সীত প্ৰকাশিত *সংগ্ৰমত এসাঁতোৰ* গল্প সঙ্কলনৰ কাৰণে তেওঁ 'কথা বঁটা'ৰে সন্মানিত হৈছে।
- **মামণি ৰয়ছম গোস্বামী ঃ** অসমীয়া গল্প সাহিত্যলৈ বিশিষ্ট বৰঙণি মানৱতাবাদী দৃষ্টিভঙ্গীৰে সাধাৰণ মানুহৰ জীৱনৰ সমস্যাৰাজিক তেওঁ আকৰ্ষণীয় ৰূপত বৰ্ণনা কৰিছে। তেওঁৰ গল্প পুথিসমূহ হ'ল— *চিনাকি মৰম* (১৯৬২), *কইনা* (১৯৬৬), *হৃদয় এক নদীৰ নাম* (১৯৯০), *নিৰ্বাচিত গল্প* (১৯৯৮) আৰু *মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ প্ৰিয় গল্প* (১৯৯৮)।
- **পূৰবী বৰমুদৈ ঃ** নিম্ন-মধ্যবিত্ত জীৱনৰ বিবিধ অভিজ্ঞতাৰ চিত্ৰণ আৰু তাৰ মাজেদি মানৱীয় ভাবানুভূতিৰ সঞ্চাৰ কৰাত পূৰবী বৰমূদৈয়ে পাৰদৰ্শিতাৰ পৰিচয় দিছে। সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষই অসমৰ সমাজ জীৱনৰ সম্প্ৰীতি বিঘ্নিত কৰা পৰিস্থিতিৰ অন্তৰালত থকা কাৰকবোৰ চিত্ৰণৰ প্ৰয়াসো তেওঁৰ দুই-এটি গল্পত চকুত পৰে।

- **পৰাগ কুমাৰ ভট্টাচার্য্য ঃ** গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক, সমালোচক, কবি আৰু গীতিকাৰ হিচাপে পৰিচিত পৰাগ কুমাৰ ভট্টাচার্যই ইতিমধ্যে কেইবাখনো গল্প সঙ্কলন প্ৰকাশ কৰি উলিয়াইছে। তাৰ ভিতৰত *দূষিত দেহৰ সুবাস* (১৯৭২), *যুগ পতন* (১৯৭৬), *ভগ্নছিৰি* (১৯৭২), *দ্বিতীয় আগত* (১৯৯০), *স্ৰোতস্বিনী* (২০০২), *আনন্দ আশ্ৰম* (১৯৯৯), *নৈশব্দ* (১৯৯৯), *হৃদয়ৰ সন্ধান* (১৯৭৭) আৰু *ছায়াসঙ্গিনী* (২০০৯)।
- **প্ৰবীণা শইকীয়া ঃ** প্ৰবীণা শইকীয়াই বি. বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপিকা হিচাপে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে গল্প, কবিতা আদি ৰচনাৰ লগতে অনুবাদ সাহিত্যতো মনোনিবেশ কৰে। তেওঁৰ প্ৰকাশিত গল্প সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *চিত্ৰতুৰগ* (১৯৭৯), *অবিনাশী স্বপ্ন* (১৯৯০) ইত্যাদি। তেওঁ *ৰামধেনু, মণিদ্বীপ, প্ৰকাশ* আদি আলোচনীত ভালেমান কবিতা প্ৰকাশ পায়।
- **ভূপেন্দ্ৰনাৰায়ণ ভট্টাচার্য্য ঃ** সাম্প্ৰতিক অসমীয়া কথা সাহিত্যলৈ ভূপেন্দ্ৰ নাৰায়ণ ভট্টাচার্য্যই বিশেষ বৰঙণি আগবঢ়াবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁৰ প্ৰকাশিত গল্প পুথিসমূহ হ'ল— *দালাল* (১৯৯৭), *কোৰাছ* (১৯৮০), *ঘৰাপাক* (১৯৯২), *গৰম বতাহ* (১৯৯৭), *ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুত সূৰ্যাস্ত* (২০০৩), *আঠাইশটা চুটিগল্প* (২০০৭), *পাণবজাৰত এটা বাঘ* (২০০৮) ইত্যাদি। তেওঁৰ গল্প-উপন্যাসত নানা ধৰণৰ পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ যোগেদি নতুনত্বৰ সন্ধান কৰা দেখা যায়। তেওঁ 'কাউৰী, কাউৰী, কাউৰী আৰু' গল্পৰ বাবে ১৯৯১ চনত 'কথা' পুৰস্কাৰ লাভ কৰে। তেওঁ ইতিমধ্যে কেইবাখনো উপন্যাস ৰচনা কৰি উলিয়াইছে।
- **বন্তি শেনচোৱা ঃ** বন্তি শেনচোৱা বর্তমান সময়ৰ এগৰাকী প্ৰতিভাশালী গল্পকাৰ। তেওঁৰ গল্প সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *নিষাদ গান্ধাৰ* (২০০৩), *সৰল আৰু সুন্দৰ* (২০০৬), *দুপাৰৰ পাৰ চৰাই* (২০০৯)।
- **যমুনা শর্মা চৌধুৰী ঃ** কটন মহাবিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপিকা যমুনা শর্মা চৌধুৰীৰ গল্প সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *কাদম্বৰী* (১৯৮১), *সূৰ্য্যমুখী* (২০০১), *সময়-অসময়* (২০১০)। তেওঁ এগৰাকী প্ৰতিষ্ঠিত গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক আৰু প্ৰবন্ধকাৰ।
- **ৰবীন মজুমদাৰ ঃ** একেধাৰে গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক আৰু ব্যঙ্গ লেখক ৰবীন মজুমদাৰে কেইবাখনো গল্প সঙ্কলনেৰে অসমীয়া গল্পৰ জগতখন সমৃদ্ধ কৰিছে। তেওঁৰ উল্লেখযোগ্য গল্প সঙ্কলনসমূহ হ'ল— *তেজ লগা চোলা* (১৯৯৬), *দিল্লীৰ ৰাজপথ এদিন গধূলি* (২০০৩) ইত্যাদি।
- **অপূর্ব শর্মা ঃ** অপূর্ব শর্মাই অসমীয়া গল্প সাহিত্যলৈ বিশিষ্ট বৰঙণি আগবঢ়াইছে। তেওঁৰ প্ৰকাশিত গল্প সঙ্কলন কেইটা হ'ল— *বন্ধুৰ পথত কেইজনমান ডেকা মানুহ* (১৯৭৭), *শুভবার্তা* (১৯৮৫), *বাঘে টাপুৰ ৰাতি* আৰু *অন্যান্য কাহিনী* (১৯৯৬)। *বাঘে টাপুৰ ৰাতি* গল্প সঙ্কলনৰ বাবে তেওঁ ২০০০ চনত 'সাহিত্য অকাডেমি বঁটা' লাভ কৰে।

- **সাম্প্রতিক যুগৰ (১৯৭০-১৯৯০) অসমীয়া ঔপন্যাসিকসকল ঃ** এই সময়ছোৱাত ৰচিত হোৱা উপন্যাসসমূহত নতুন ভাব-চিন্তাই ভুমুকি মাৰিছিল।
  - **ধ্ৰুৱজ্যোতি বৰা ঃ** ধ্ৰুৱজ্যোতি বৰাৰ উপন্যাসমূহ হ'ল— *লোহা* (১৯৮৫), *ভোক্ত* (১৯৮৭), *অৰ্থ* (২০০২), *কথা ৰত্নাকৰ*। *কথা ৰত্নাকৰৰ* বাবে তেওঁ ২০০৯ চনত 'সাহিত্য অকাডেমি বঁটা' লাভ কৰে।
  - **মামণি ৰয়ছম গোস্বামী ঃ** অসমীয়া সাহিত্যৰ গল্প আৰু উপন্যাস ৰচনাৰে বিশেষ খিয়াতি লাভ কৰা বিশিষ্ট কথাশিল্পী মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে *মামৰে ধৰা তৰোৱাল* গ্ৰন্থৰ বাবে ১৯৮৩ চনত 'সাহিত্য অকাডেমি বঁটা' লাভ কৰে। গোস্বামীৰ দ্বাৰা ৰচিত উপন্যাসমূহ হ'ল— *চেনাবৰ সোঁত* (১৯৭২), *নীলকণ্ঠী ব্ৰজ* (১৯৭৬), *অহিৰণ* (১৯৮০), *মামৰে ধৰা তৰোৱাল* (১৯৮০), *দতাঁল হাতীৰ উয়েঁ খোৱা হাওদা* (১৯৮৮), *সংস্কাৰ, উদয় ভানুৰ চৰিত্ৰ ইত্যাদি* (১৯৮৯), *জখমী যাত্ৰী* (১৯৯০), *তেজ আৰু ধূলিৰে ধূসৰিত পৃষ্ঠা* (১৯৯৪), *দশৰথীৰ খোজ* (১৯৯৯) আৰু *ছিন্নমস্তা* (২০০১)। তেওঁ অনুবাদ সাহিত্যৰ লগতে ৰামায়ণী সাহিত্যৰ গৱেষণালৈয়ো বিশেষ অৰিহণা আগবঢ়াইছে।
  - **স্বৰ্ণ বৰা ঃ** স্বৰ্ণ বৰাৰ প্ৰকাশিত উপন্যাসসমূহ হ'ল— *ডিয়ুং নদীৰ গীত* (১৯৮৫), *চিমচাং নদীৰ হাঁহি* (১৯৮৭), *লুইত পাৰৰ কণ্ঠ* (১৯৮৯), *সোৱণশিৰিত ৰে'লৰ উকি* (১৯৯০), *দুধনৈৰ বেদনা* (১৯৯৭), *মেঘনা যমুনা থেমচ্* (১৯৯৮), *আইনদীৰ উচুপনি* (১৯৯৯) ইত্যাদি।
  - **পৰমানন্দ ৰাজবংশী ঃ** গল্পকাৰ আৰু ঔপন্যাসিক ৰাজবংশীৰ প্ৰকাশিত উপন্যাসসমূহ হ'ল— *এজন ৰজাৰ মৃত্যু* (১৯৮৫), *উন্মিলীৰ পৃথিৱী* (১৯৯২), *কাষ্ঠেৰ দোতৰা কৰে বাও* (১৯৯৪) আৰু *ঈশ্বৰ আল্লা তেৰে নাম* (১৯৯৪)।
  - **অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী ঃ** অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ উল্লেখযোগ্য উপন্যাসমূহ হ'ল— *হৃদয় এক বিজ্ঞাপন* (১৯৯৮), *এজন ঈশ্বৰৰ সন্ধানত* (১৯৯৮), *কাঞ্চন* (২০০১), *চাহেবপুৰাৰ ৰৰষুণ* (২০০৩), *ব'ৰাগী নদীৰ ঘাট* (২০০৪), *নাহৰৰ নিৰিবিলি ছাঁ* (২০০৫), *মেৰেং* (২০১০) ইত্যাদি। সংবেদনশীলতা আৰু মানৱীয় দৃষ্টিভঙ্গীৰ প্ৰসাৰ তেওঁৰ ৰচনাত লক্ষ্য কৰা যায়।
  - **হেম বৰা ঃ** গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক আৰু প্ৰবন্ধকাৰ ৰূপে প্ৰসিদ্ধ হেম বৰাই কেইবাখনো উপন্যাস ৰচনা কৰি অসমীয়া সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰিছে। তেওঁৰ প্ৰসিদ্ধ উপন্যাসৰাজি হ'ল— *মন পিপাসী মন* (১৯৬৮), *নিশাৰ কুঁৱলী* (১৯৭৪), *জীৱন লুইতৰ গতি* (১৯৭৬), *ৰজনী বিদূৰ দিশ* (১৯৭৬), *ক্ৰান্তিকালৰ আখৰা* (১৯৮৩), *সুদিন হামাৰি* (২০০৪), *দেৱদাসী* (২০১০) আৰু *হৃদয় দুন্দুভি* (১৯৯২)।
  - **অতুল শৰ্মা ঃ** বিশিষ্ট প্ৰবন্ধ লেখক অতুল শৰ্মাৰ একমাত্ৰ উপন্যাস হ'ল— *উৰণীয়া মেঘ* (২০০৩)।

- **ভূপেন্দ্ৰ নাৰায়ণ ভট্টাচাৰ্য্য ঃ** গল্পকাৰ আৰু ঔপন্যাসিক ভূপেন্দ্ৰ নাৰায়ণ ভট্টাচাৰ্য্যৰ উল্লেখযোগ্য উপন্যাসসমূহ হ'ল— *দুৰ্জন* (১৯৮০), *ঘৰুৱা পৰিৱেশত নাছিৰুদ্দিন শাহ* (১৯৮৭), *মৰুদ্যান* (১৯৯১), *সাগৰ তীৰত আমি* (১৯৯৪), *নৰককুণ্ডত কেইজনমান অতিথি* (১৯৮৭), *প্ৰেম ছবি কবিতা* (১৯৯৯), *বালিঘৰ* (২০০০) ইত্যাদি। তেওঁৰ উপন্যাসৰ মনকৰিবলগীয়া বৈশিষ্ট্য হৈছে চেতনাস্ৰোতৰ প্ৰকাশ।
- **মদন শৰ্মা ঃ** গল্পকাৰ আৰু ঔপন্যাসিক মদন শৰ্মাৰ প্ৰকাশিত উপন্যাস হ'ল— *তেজাল স্বপ্ন* (১৯৯৪), *এখন প্ৰেমৰ পৃথিৱী* (২০০৩)। তেওঁ বৰ্তমান তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক।
- **প্ৰভাত গোস্বামী ঃ** গোস্বামীয়ে কেইবাখনো উপন্যাস ৰচনা কৰিছে। তাৰ ভিতৰত— *হে স্বৰ্গ বিদায়* (১৯৮০), *নিবেদিতা গালৰ্ছ হোষ্টেল* (২০০৫), *অভিনেত্ৰীৰ দিনলিপি* (২০০৫), *নিষিদ্ধ স্পৰ্শ* (২০০৬) আদি উল্লেখযোগ্য।
- **অৰুপা পটঙ্গীয়া কলিতা ঃ** বিশিষ্ট লেখিকা অৰুপা পটঙ্গীয়া কলিতাই নিৰলসভাৱে গল্প আৰু উপন্যাস ৰচনাত মনোনিবেশ কৰি আহিছে। তেওঁৰ প্ৰকাশিত উপন্যাসমূহ হ'ল— *মৃগনাভি* (১৯৮৭), *অয়নান্ত* (১৯৯২), *ফেলানী* (২০০৩) ইত্যাদি। *অয়নান্ত* উপন্যাসৰ বাবে তেওঁ 'ভাৰতীয় ভাষা পৰিষদৰ সাহিত্য' পুৰষ্কাৰ আৰু ১৯৯৮ চনত 'দৈৱকীৰ দিন' গল্পৰ বাবে 'কথা বঁটা' লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁৰ উপন্যাসত নাৰীবাদী চিন্তাৰ প্ৰতিফলন লক্ষ্য কৰা যায়।
- **নীলিমা দেৱী ভাগৱতী ঃ** ভাগৱতীৰ একমাত্ৰ প্ৰকাশিত উপন্যাস হ'ল— *মন-মন্দিৰ* (২০০৯)। তেওঁ গল্প, সাহিত্য, কবিতা আৰু উপন্যাস ৰচনাতো মনোনিবেশ কৰিছে।
- **ফণীন্দ্ৰ কুমাৰ দেৱচৌধুৰী ঃ** বিশিষ্ট গল্পকাৰ আৰু ঔপন্যাসিক ফণীন্দ্ৰ দেৱচৌধুৰীয়ে মানৱতাবাদী দৃষ্টিভঙ্গীৰে উপন্যাস ৰচনা কৰি অসমীয়া সাহিত্যত এখনি বিশেষ স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। যৌৱনৰ প্ৰেম, আবেগ আৰু উত্তেজনা আদিয়ে তেওঁৰ ৰচনাত প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। তেওঁৰ ৰচিত উপন্যাসসমূহ হ'ল— *অনুৰাধাৰ দেশ* (১৯৮৯), *ঈদিপাছ ঈদিপাছ* (১৯৯৩), *সত্যানুসন্ধান* (১৯৯৪) আৰু *প্ৰেমৰ ঘৰ* (১৯৯৪)। অনুৰাধাৰ দেশ উপন্যাসৰ কাৰণে তেওঁ ১৯৮৯ চনত 'অসম সাহিত্য সভা'ৰ 'বিষ্ণুৰাভা বঁটা'ৰ সন্মানিত হৈছে।
- **ৰীতা চৌধুৰী ঃ** প্ৰথিতযশা ঔপন্যাসিক ৰীতা চৌধুৰীয়ে ১৯৮১ চনত *অবিৰত যাত্ৰাৰে* উপন্যাসিক হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰে আৰু ইতিমধ্যে কেইবাখনো উপন্যাসেৰে অসমীয়া সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰিছে। তেওঁৰ উল্লেখযোগ্য উপন্যাসসমূহ হৈছে— *অবিৰত যাত্ৰা*, (১৯৮১), *মহাজীৱনৰ আধাৰশিলা* (১৯৯৩), *পপীয়া তৰাৰ সাধু* (১৯৯৮), *হৃদয় নিৰুপায়* (২০০৩), *জলপদ্ম* (২০০৪), *নয়না তৰালী সুজাতা* (২০০৫), *ৰাগ মালকোষ* (২০০৫), *দেওলাংখুই* (২০০৫), *জাহ্নৱী* (২০০৬), *এই সময় সেই সময়* (২০০৭), *ৰাজীৱ ঈশ্বৰ* (২০০৭), *মাকাম*

(২০১০), ইত্যাদি। *দেওলাংখুই* উপন্যাসৰ বাবে চৌধুৰীয়ে 'সাহিত্য অকাডেমি বঁটা'ৰে সন্মানিত হৈছে।

- **খৰ্গেশ্বৰ ভূঞা ঃ** বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ আৰু প্ৰতিষ্ঠিত লেখক খৰ্গেশ্বৰ ভূঞাই ইতিমধ্যে কেইবাখনো উপন্যাস ৰচনা কৰি অসমীয়া সাহিত্যত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছে। তেওঁৰ ইতিমধ্যে প্ৰকাশিত উপন্যাসসমূহ হ'ল— *যুৱৰাজ* (১৯৯৮), *স্যমন্তক মণি* (২০০১), *যথা দৈৱ তথা জয়* (২০০৩), *কৃষ্ণ-বিষ্ণু বাসুদেৱ* (২০০৭) ইত্যাদি। মহাকাব্যিক ঐতিহ্যক আধাৰ হিচাপে লৈ তেওঁ উপন্যাসসমূহ ৰচনা কৰিছে। তেওঁ এগৰাকী প্ৰতিষ্ঠিত প্ৰবন্ধকাৰো।
- **যতীন মিপুণ ঃ** ভাৰতীয় আৰক্ষী সেৱাৰ বিষয়া যতীন মিপুণে ইতিমধ্যে গল্প আৰু উপন্যাস ৰচনাৰে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছে। তেঁওৰ উপন্যাসখন হ'ল— *মিক্‌চিজিলি*। তেওঁ এগৰাকী প্ৰতিষ্ঠিত প্ৰবন্ধকাৰো।
- **দীপক কুমাৰ বৰকাকতি ঃ** বৰকাকতিয়ে ইতিমধ্যে কেইবাখনো উপন্যাস ৰচনা কৰিছে। তেওঁৰ উপন্যাসসমূহ হ'ল— *ডিকটন* (১৯৯৮), *উপত্যকাৰ পৰা উপত্যকালৈ* (২০১২), *কলংপাৰৰ ইতিকথা* (২০০২) আৰু *উদ্ভাষিত উপকূল* (২০০৫)।
- **দীনেশ শৰ্মা ঃ** দীনেশ শৰ্মাৰ উপন্যাসসমূহ হ'ল— *কাণে কাণে কৈ যাওঁ* (১৯৬৭), *পলৰীয়া মেঘ* (১৯৭৩), *আপোনজন* (১৯৮২), *কালগ্ৰস্ত* (২০০৩) আৰু কদমপি (২০০৫)। তেওঁ একেধাৰে গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক আৰু শিশু সাহিত্যিক।
- **তোষেশ্বৰ চেতিয়া ঃ** বিশিষ্ট সমালোচক চেতিয়াই গল্প, কবিতা, উপন্যাস আৰু প্ৰবন্ধ সাহিত্যিলৈ যথেষ্ট বৰঙণি আগবঢ়াইছে। তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত উপন্যাসসমূহ হ'ল— *জীৱনে জীৱনে জুই, তেজৰ আখৰে লিখা* আৰু *লৌহ-পিঞ্জৰ*।
- **কুমুদ গোস্বামী ঃ** বিশিষ্ট গল্পকাৰ কুমুদ গোস্বামীয়ে উপন্যাস সাহিত্যলৈয়ো বিশিষ্ট বৰঙণি আগবঢ়াইছে। তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত উপন্যাসকেইখন হ'ল— *পাহুশাল* আৰু *উল্কাৰ পোহৰ*। বিশিষ্ট কবি আৰু জাতীয়তাবাদী লেখক অম্বিকাগিৰি ৰায়চৌধুৰীৰ জীৱন আধাৰিত উপন্যাস হ'ল *উল্কাৰ পোহৰ*।
- **পৰাগ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য ঃ** কবি, গীতিকাৰ, প্ৰবন্ধকাৰ, সমালোচক, গল্পকাৰ আৰু ঔপন্যাসিক পৰাগ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্যই কেইবাখনো উপন্যাস ৰচনা কৰি উপন্যাস সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰে। তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত উপন্যাসসমূহ হ'ল— *ধূপ সুৰভি আৰু ছাঁই* (১৯৭২), *মন দিগন্তৰ মায়া* (১৯৭০), *তামস মায়া* (১৯৭৯), *অন্ধকূপৰ পৰা* (১৯৭৫), *পত্নী আৰু প্ৰেমিকা* (১৯৯৩), *কালৰাত্ৰি* (১৯৭৮), *বোধিদ্ৰমৰ ছাঁ* (১৯৮৩), *জীৱন দেৱতা* (২০০৩) আৰু *সাগৰ শঙ্খ* (২০০৯)। পৰাগ ভট্টাচাৰ্য্যৰ কাহিনী কথন আকৰ্ষণীয় আৰু ভাষা সাৱলীল।
- **মহেন্দ্ৰনাথ হাজৰিকা ঃ** গল্প আৰু শিশু সাহিত্য ৰচনাৰে বিশেষ পৰিচিতি লাভ কৰা মহেন্দ্ৰনাথ হাজৰিকাই *চিনাকি নদীৰ ঘাট* (২০০৫), *অপৰূপা* (২০০৯) আদি

উপন্যাস ৰচনা কৰি উলিয়াইছে। আলোচ্য উপন্যাসিকসকলৰ বাহিৰেও কেইবাগৰাকীও প্ৰতিষ্ঠিত গল্পকাৰে উপন্যাস ৰচনা কৰি এই সময়ছোৱাত সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰিছে। তেওঁলোকৰ ভিতৰত য়েছে দৰজে ঠংচি অন্যতম। তেওঁৰ *মৌন ওঁঠ মুখৰ হৃদয়* (২০০৫), *চনম'* (১৯৮২), *লিংঝিক* (১৯৮২) আৰু *শৰ কটা মানুহ* (২০০৪) উল্লেখযোগ্য উপন্যাস। *মৌন ওঁঠ মুখৰ হৃদয়* উপন্যাসৰ বাবে তেওঁ ২০০৫ চনত 'সাহিত্য অকাডেমিৰ বঁটা' লাভ কৰে।

- **সাম্প্রতিক যুগৰ (১৯৭০-১৯৯০) অসমীয়া নাট্যকাৰসকল ঃ** এই কালছোৱাত বহু কেইজন নাট্যকাৰে নাটক ৰচনাৰে অসমীয়া সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰে। তেওঁলোকৰ বিষয়ে চমু আলোচনা আগবঢ়োৱা হ'ল।
  - **অনিল শইকীয়া ঃ** কবি, গীতিকাৰ আৰু শিশু সাহিত্যিক অনিল শইকীয়াই কেইবাখনো নাটক ৰচনা কৰে। তাৰ ভিতৰত *ঈশ্বৰৰ সন্ধানত হামিদ, গ্ৰৱিয়েল* ইত্যাদি (পাঁচখন নাটকৰ সঙ্কলন), *বন্দীত্ব* আদি উল্লেখযোগ্য।
  - **আলি হাইদৰ ঃ** হাইদৰ একেধাৰে নাট্যকাৰ অভিনেতা আৰু পৰিচালক। তেওঁ ভালেমান একাঙ্কিকা নাটকৰ উপৰিও পূৰ্ণাঙ্গ নাটক, ৰেডিঅ' নাটক আদি ৰচনা কৰি উলিয়াইছে। তেওঁৰ প্ৰকাশিত নাটকসমূহ হৈছে— *এটা চোলাৰ কাহিনী* (১৯৭৫), *অহৈতুকী স্বদেশপ্ৰীতি, ধুমুহা পখীৰ নীড়* (১৯৭৭), *নৈশ যুদ্ধ* (১৯৯৯) আৰু *একাঙ্গীগ্ৰস্ত ক্লান্তি* (২০০৩) ইত্যাদি। সমাজ জীৱনক গভীৰভাৱে নিৰীক্ষণ কৰি তেওঁ নাটকীয় চৰিত্ৰসমূহ নিৰ্মাণ কৰি উলিয়াইছে।
  - **তৰুণ তালুকদাৰ ঃ** নাট্যকাৰ হিচাপে ৰাজ্যিক আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় স্তৰত খিয়াতি লাভ কৰা তৰুণ তালুকদাৰে ইতিমধ্যে কেইবাখনিও পূৰ্ণাঙ্গ নাটক ৰচনা কৰিছে। সেয়া হ'ল— *বন্ধন, নেপথ্য, উপসংহাৰ, ভোটাই, অন্য এক শ্বহীদ*। তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত একাঙ্কিকাসমূহ হ'ল— 'সিহঁতেও বিপ্লৱ কৰে' (১৯৭৫), 'মায়াজাল' (১৯৮৫), 'মাঘৰ বিহু ভোগালী' (১৯৮৭), 'আকস্মিক' (১৯৯৩), 'কেন্দ্ৰীয় মন্ত্ৰী আহিব' (১৯৮৯), 'ইনক্লাব' (১৯৯০), 'আসন' (১৯৯২), 'দুঃসময়' (১৯৯৮), 'দুঃচিন্তা' (১৯৯৫), 'আহত সময়' (১৯৯৬), 'প্ৰতিঘাত' (১৯৮৮), 'বন্দে মাতৰম্' (১৯৯৮), 'একলব্য' (১৯৯৯) ইত্যাদি। তেওঁ ভালেকেইখন চিত্ৰনাট্যও ৰচনা কৰিছে।
  - **পৰমানন্দ ৰাজবংশী ঃ** ৰাজবংশী একেধাৰে গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক আৰু নাট্যকাৰ। তেওঁৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত নাটকসমূহ হ'ল— *কমলা কুঁৱৰীৰ সাধু* (১৯৯৭), *তেজীমলা* (১৯৯২), *নাঙল, মাটি আৰু মানুহ* (১৯৮৯), *তিনিটা বান্দৰৰ সাধু* (১৯৮৭), *নিৰ্বাচিত নাট সমগ্ৰ* (২০০৪), *ফৰ্মুদ গৰীয়াৰ প্ৰেমগাঁথা* আৰু *জনকনন্দিনী*। তেওঁৰ কেইবাখনো নাটকত লোক নাটকৰ আঙ্গিকৰ প্ৰয়োগ লক্ষ্য কৰা যায়।
  - **প্ৰহাস কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য ঃ** গীতিকাৰ আৰু নাট্যকাৰ ৰূপে পৰিচিত ভট্টাচাৰ্য্যৰ নাট্যগ্ৰন্থসমূহ হ'ল— *ৰামৰাজ্যৰ হনুমান* (নাটক ১৯৯১), *ঈশ্বৰৰ মৃত্যুত শোকসভা,*

(একাংক নাটকৰ সঙ্কলন), *চিত্ৰধাৰ* (একাঙ্ক নাট সঙ্কলন), *স্বৰ্দ্ধ প্ৰহৰ* (একাঙ্ক নাট, ১৯৯২) ইত্যাদি। তেওঁৰ নাটক আকাশবাণী গুৱাহাটী আৰু ডিব্ৰুগড় কেন্দ্ৰৰ যোগেদি প্ৰচাৰিত হৈছে।

- **বলীন বৰগোহাঞি ঃ** বৰগোহাঞিয়ে ১৪খন একাঙ্কিকা আৰু দুখন পূৰ্ণাঙ্গ নাটক ৰচনা কৰে। পূৰ্ণাঙ্গ নাটক— *এনেকৈয়ে অৱসৰ আৰু ছত্ৰভঙ্গ*। একাঙ্কিকা— 'আজোককাৰ চৰ', 'মহাকাল', 'কাৰখানাৰ ধোঁৱা', 'জীৱাশ্মৰ জয়যাত্ৰা', 'ডাঙৰ মানুহ', 'আই ধলেশ্বৰীৰ আশীৰ্বাদ', 'ভূত', 'মিঃ দনছন এণ্ডহিজ কোম্পানি', 'চিন্তানায়ক', 'সভ্যতাৰ দৌৰ', 'গতিপথ', 'কবৰ', 'শ্ৰীকৃষ্ণৰ মতিভ্ৰম', 'হেঁপাহ মোৰ পলোৱা নাই' ইত্যাদি।
- **বিপ্লৱ চৌধাৰী ঃ** চৌধাৰীয়ে ইতিমধ্যে কেইবাখনো অনাতাঁৰ নাট, একাঙ্কিকা আৰু পূৰ্ণাঙ্গ নাট ৰচনা কৰি নাট্য সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী কৰিছে।
- **যতীন বৰুৱা ঃ** যতীন বৰুৱাৰ একমাত্ৰ প্ৰকাশিত একাঙ্কিকা নাটক হ'ল— 'সন্ধান' (১৯৭৪)।
- **ৰফিকুল হোছেইন ঃ** কাব্যৰ সমান্তৰালভাৱে নাট ৰচনাত মনোনিৱেশ কৰা তৰুণ প্ৰজন্মৰ অন্যতম কবি ৰফিকুল হোছেইন নাট্যশিল্পৰ লগতো গভীৰভাৱে জড়িত। কাব্যৰ দৰেই তেওঁৰ নাটকতো চিত্ৰধৰ্মিতাৰ পৰিচয় পোৱা যায়। তেওঁৰ প্ৰকাশিত নাট্য সঙ্কলন হ'ল— *ধোঁৱা দৈৰকী জলাশয়* (১৯৯৫)। তেওঁ ইতিমধ্যে নাটকৰ আঙ্গিকৰ দিশত নানা ধৰণৰ পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা চলাইছে।
- **নৱেন পাটগিৰি ঃ** নৱেন পাটগিৰি ইতিমধ্যে কেইবাখনো নাটক ৰচনা কৰি উলিয়াইছে। তেওঁ একেধাৰে নাট্যকাৰ, প্ৰবন্ধকাৰ আৰু নাট পৰিচালক।

অগ্ৰগতি নিৰীক্ষণ

প্ৰশ্ন নং ১ ঃ সাম্প্ৰতিক যুগৰ (১৯৭০-১৯৯০) কথাশিল্পীসকলৰ ৰচনাত ফুটি উঠা বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ দিশৰ বিষয়ে আলোচনা কৰক।

(২০০টা শব্দৰ ভিতৰত)

১২.৪ অধ্যায়টোৰ পৰা আমি কি শিকিলোঁ

- অধ্যায়টোৰ যোগেদি সাম্প্ৰতিক কালৰ প্ৰধান গল্পকাৰসকল, ঔপন্যাসিক, কবি আৰু নাট্যকাৰসকলৰ বিষয়ে এটি ধাৰণা লাভ কৰিলোঁ।
- সাম্প্ৰতিক অসমীয়া সাহিত্যই গল্প, কবিতা, নাটক, উপন্যাস প্ৰভৃতি বিভিন্ন শাখাত যথেষ্ট বিকাশ লাভ কৰিছে। পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ মাজেদি সম্প্ৰসাৰিত হোৱা বাস্তৱবাদ,

অধিবাস্তৱবাদ, আধুনিকতাবাদ, প্ৰতীকবাদ, চিত্ৰকল্পবাদ প্ৰভৃতি বিবিধ ভাবধাৰাই এই কালছোৱাৰ সাহিত্যৰ মাজেদি প্ৰকাশ লাভ কৰিছে। এনে ধৰণৰ বিবিধ ভাব-চিন্তাৰ প্ৰকাশ আৰু সম্প্ৰসাৰণে অসমীয়া সাহিত্যৰ সমৃদ্ধি আৰু বিকাশত যথেষ্ট অৰিহণা যোগাইছে।

- প্ৰাচ্য-পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ বিবিধ ধাৰাসমূহ অনুসৰণ কৰি অসমীয়া সাহিত্যৰ কেনেদৰে বিকাশ হৈছে, সেই সম্পৰ্কে এটি ধাৰণা জন্মোগত এই আলোচনাই সহায় কৰিলে।
- সাম্প্ৰতিক অসমীয়া কবিতাৰ আঙ্গিক আৰু বিষয়বস্তুৰ লগতে গল্প আৰু উপন্যাসৰ আঙ্গিক আৰু কলাকৌশল সম্পৰ্কে জ্ঞান আহৰণ কৰিলোঁ।
- দেশৰ আৰ্থসামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক পৰিৱৰ্তনে সাহিত্য সৃষ্টি আৰু প্ৰচাৰত কেনে ধৰণে সহায় কৰে সেই সম্পৰ্কে জানিব পৰা গ'ল।
- সাম্প্ৰতিক সাহিত্যৰ স্বৰূপ উপলব্ধিৰ লগতে দেশৰ ৰাজনৈতিক বাতাবৰণ আৰু সাহিত্যৰ সৈতে তাৰ সম্পৰ্ক, শিল্প সাহিত্যত দেশৰ আৰ্থসামাজিক পৰিস্থিতিৰ প্ৰভাৰ ইত্যাদি সম্পৰ্কে কিছু ধাৰণা লাভ কৰিলোঁ।

১২.৫ অধিক জানিবলৈ

অসমীয়া গ্ৰন্থ ঃ

১) উল্লাহ, ইমদাদ (১৯৭৭) ঃ *সৃজন আৰু মনন*; গুৱাহাটী ঃ গুৱাহাটী বুক ষ্টল।

২) কটকী, চন্দ্ৰ (১৯৮৯) ঃ *আধুনিক অসমীয়া কবিতা* (২য় সংস্কৰণ); যোৰহাট ঃ অসম সাহিত্য সভা।

৩) নেওগ, মহেশ্বৰ (১৯৮৭) ঃ *অসমীয়া সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা* (৭ম সংস্কৰণ); গুৱাহাটী ঃ চন্দ্ৰ প্ৰকাশ।

৪) নেওগ, ডিম্বেশ্বৰ (১৯৯৩) ঃ *নতুন পোহৰত অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী* (ষষ্ঠ প্ৰকাশ); গুৱাহাটী ঃ শুৱনি প্ৰকাশ।

৫) বৰগোহাঞি, হোমেন (সম্পা.) (১৯৯৩) ঃ *অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী* (ষষ্ঠ খণ্ড); উত্তৰ গুৱাহাটী ঃ আনন্দৰাম বৰুৱা ভাষা-কলা-সংস্কৃতি পৰিষদ।

৬) বৰদলৈ, নিৰ্মলপ্ৰভা (১৯৮৯) ঃ *কবিতাৰ কথা* (২য় সংস্কৰণ); গুৱাহাটী ঃ অসম বুক ডিপো।

৭) বৰা, মহেন্দ্ৰ (সম্পা.) (১৯৮৭) ঃ *নতুন কবিতা*; ডিব্ৰুগড় ঃ বনলতা।

৮) বৰুৱা, লোপা (১৯৯৯) ঃ *আধুনিক অসমীয়া কবিতাত প্ৰতীক আৰু চিত্ৰকল্প* (প্ৰথম প্ৰকাশ); গুৱাহাটী ঃ পূৰ্বাঞ্চল প্ৰকাশ।

৯) *বিংশ শতিকাৰ অসমীয়া সাহিত্য*; অসম সাহিত্য সভা।

১০) ভৰালী, শৈলেন (১৯৯০) ঃ *আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ ইতিহাস*; গুৱাহাটী ঃ চন্দ্ৰ প্ৰকাশ।

১১) শইকীয়া, নগেন (২০০০) ঃ *সাহিত্য বাদবৈচিত্ৰ্য*; ডিব্ৰুগড় ঃ কৌস্তুভ প্ৰকাশন।

১২) শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰনাথ (১৯৯১) ঃ *অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত* (৫ম সংস্কৰণ); গুৱাহাটী ঃ সৌমাৰ প্ৰকাশ।

ইংৰাজী গ্ৰন্থ ঃ

1) Saikia, Nagen (1988): *Background of Modern Assamese Literture*; New Delhi: Omsons Publication.

বাংলা গ্ৰন্থ ঃ

১) ত্ৰিপাঠী, দীপ্তি (১৯৮৮)ঃ *আধুনিক বাংলা কাব্য পৰিচয়*; কলকাতা ঃ দে'জ পাব্লিকেশ্যন।

১২.৬ অগ্ৰগতিৰ খতিয়ান

১নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ ঃ পাঠ্যত অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা আলোচনাটিৰ আঁত ধৰি কথাশিল্পীসকলক বাচি উলিয়াই তেওঁলোকৰ ৰচনাৰাজিৰ বিষয়ে থূলমূলকৈ লিখক।

১২.৭ আৰ্হি প্ৰশ্ন

প্ৰশ্ন ১ ঃ সাম্প্ৰতিক যুগৰ অসমীয়া কবিতাৰ বিষয়ে এটি চমু আলোচনা আগবঢ়াওক।

প্ৰশ্ন ২ ঃ সাম্প্ৰতিক যুগৰ অসমীয়া কবিতাৰ প্ৰধান বৈশিষ্ট্যসমূহ আলোচনা কৰক।

প্ৰশ্ন ৩ ঃ সাম্প্ৰতিক কালছোৱাৰ কেইজনমান কবিৰ কাব্য প্ৰতিভাৰ চমু আভাস দিয়ক।

প্ৰশ্ন ৪ ঃ সাম্প্ৰতিক অসমীয়া গল্প-সাহিত্য সম্পৰ্ক এটি টোকা প্ৰস্তুত কৰক।

প্ৰশ্ন ৫ ঃ সাম্প্ৰতিক অসমীয়া উপন্যাস সম্পৰ্কে এটি টোকা প্ৰস্তুত কৰক।

প্ৰশ্ন ৬ ঃ সাম্প্ৰতিক অসমীয়া নাটকৰ এটি সমীক্ষা প্ৰস্তুত কৰক।

প্ৰশ্ন ৭ ঃ সাম্প্ৰতিক অসমীয়া সাহিত্যৰ ক্ৰমবিকাশৰ এটি বিৱৰণ দিয়ক।

*** ***** ***